

ZBIERKA

**STANOVÍSK NAJVYŠŠIEHO SÚDU
A ROZHODNUTÍ SÚDOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

1/2013

OBSAH**Stanoviská vo veciach trestných**

1. **Postup predsedu senátu v konaní o návrhu na vydanie uznesenia o oprave vyhotovenia rozhodnutia v zmysle § 174 Tr. por.** - Návrh alebo žiadosť procesnej strany na vydanie uznesenia o oprave vyhotovenia rozhodnutia a jeho rovnopisu treba v zmysle § 62 ods. 1 Tr. por. považovať za podnet pre predsedu senátu na postup podľa § 174 ods. 1 Tr. por. Ak sa zistí opodstatnenosť podnetu, predseda senátu postupuje v intenciách § 174 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 Tr. por. s tým, že proti uzneseniu o oprave podľa ods. 1 § 174 Tr. por. je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.
Ak podnet nie je opodstatnený, predseda senátu o tom len písomne upovedomí toho, kto podnet podal.....4
2. **Pred rozhodnutím súdu o vydávacej väzbe v zmysle § 16 ods. 1 EZR, nie je výsluch vyžiadanej osoby obligatórny** - Inštitút vydávacej väzby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len o „EZR“) má iný charakter ako väzba v rozsahu jej úpravy v štvrtej hlave prvej časti, prvého až tretieho dielu Trestného poriadku. Podľa platnej a účinnej úpravy konania a rozhodovania o vydávacej väzbe podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR, výsluch vyžiadanej osoby pred rozhodnutím súdu nie je obligatórny. Vyplýva to aj z článku 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ktorý predpokladá povinný výsluch osoby len v prípade väzby v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. c/ Dohovoru, akou však vydávacia väzba nie je.8

Rozhodnutia vo veciach trestných

3. **Podmienka reálnej existencie EZR – I.** Nevyhnutnou podmienkou rozhodnutia Najvyššieho súdu podľa § 22 ods. 8 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „EZR“) je skutočnosť, aby v čase jeho rozhodovania európsky zatýkací rozkaz aj reálne existoval. Pokiaľ tomu tak nie je a štát pôvodu pred rozhodnutím sťažnostného súdu účinne vzal EZR späť, nie je možné rozhodnúť podľa § 22 ods. 8 zákona o EZR, či sa EZR vykoná alebo nie, pretože chýba samotný predmet konania ako materiálna podmienka pre takéto rozhodnutie, t.j. EZR. Vzhľadom na § 1 ods. 2 zákona o EZR treba v takom prípade postupovať podľa Trestného poriadku a napadnuté uznesenie zrušiť podľa § 194 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby sťažnostný súd urobil iné rozhodnutie.
II. Ak nastane situácia v bode I. v konaní pred súdom prvého stupňa, tento oznámi prokurátorovi, že o výkone EZR nebude rozhodovať, lebo zanikol predmet konania. 11
4. **Vzťah špeciality a subsidiarity - § 172 a § 173 Tr. zák.** - Pokiaľ páchatel koná spôsobom uvedeným v § 173 Tr. zák., ale s úmyslom omamné látky, psychotropné látky, jedy alebo prekursorzy vyrábať alebo s týmito látkami následne aj nakladať podľa § 172 Tr. zák., je ustanovenie § 173 Tr. zák. vo vzťahu k § 172 Tr. zák. ustanovením subsidiárnym a ich vzájomný jednočinný súbeh je vylúčený. Ustanovenie § 173 Tr. zák. len dopĺňa ochranu, ktorú poskytuje tzv. primárne ustanovenie, ktorým je § 172 Tr. zák., a to postihovaním konania typovo menej závažného, t.j. konania, ktoré ešte priamo nie je výrobou, držbou resp. inou dispozíciou s takouto látkou, ale vytvára predpoklady k takémuto konaniu 13
5. **Vyhlásenie úplného znenia rozsudku - § 171 ods. 2 Tr. por.** - Oznamením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu ho treba doručiť (§ 309 ods. 1 veta druhá Tr. por.). Vyhlasuje sa úplné znenie výroku tak, ako bol odhlasovaný, aspoň podstatná časť odôvodnenia a poučenie o opravnom prostriedku (§ 171 ods. 2 veta prvá Tr. por.). Ak obžalovaný v priebehu vyhlasovania rozsudku opustí pojednávaciu miestnosť skôr, ako bol rozsudok vyhlásený v uvedenom rozsahu, bol rozsudok vyhlásený v jeho neprítomnosti. V takom prípade je oznamením rozsudku až doručenie jeho písomného vyhotovenia, čo zároveň určuje aj začiatok plynutia lehoty na podanie odvolania (§ 63 ods. 3 Tr. por.) 16
6. **Okamih naplnenia zákonných znakov trestného činu podľa § 207 Tr. zák.** - Trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je dokonáný naplnením jeho zákonných znakov, t. j. okamihom, keď páchatel najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nebanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 1 Tr. zák.) alebo sa úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 2 Tr. zák.). Okamihom spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. v nasledujúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch od predchádzajúceho odsúdenia alebo prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je okamih jeho dokonania a nie až okamih jeho dokončenia..... 19

- 7. Forma výroku pri ukladaní súhrnného trestu po čiastočnom zrušení trestného rozkazu - I.** Ak ide o spáchanie dvoch trestných činov v reálnom súbehu, prerokovávaných v dvoch samostatných súdnych konaniach, v prípade ukladaní súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. súd vo výroku o treste neuvedie, že sa tento trest ukladá aj ako „úhrnný“, lebo súhrnný trest sa ukladá podľa zásad trestu úhrnného, ktorého uloženie by bolo aktuálne vtedy, ak by sa viedlo spoločné konanie v súdnej fáze trestného stíhania o oboch skutkoch. Vždy však uvedie, či súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ukladá s použitím § 41 ods. 1 alebo § 41 ods. 2 Tr. zák.
- II.** Zrušením právoplatného trestného rozkazu len vo výroku o treste dovolacím súdom vzniká stav neukončeného trestného stíhania rovnako, ako tomu je pri čiastočnom zrušení rozsudku (tzv. čiastočná právoplatnosť). V časti nedotknutého výroku o vine zostáva trestný rozkaz právoplatný a platí tu princíp „ne bis in idem“. Z toho vyplýva, že pri novom rozhodovaní o treste na hlavnom pojednávaní treba aplikovať ustanovenie § 166 ods. 1 Tr. por. a rozhodnúť o treste rozsudkom.21
- 8. Poriadkové lehoty uvedené v § 24 ods. 1 až 3 zákona o EZR -** Lehoty uvedené v § 24 ods. 1 až 3 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom, zatýkacom rozkaze sú tzv. „poriadkovými lehotami“, tzn., že zákon s ich nedodržaním nespája žiadne sankčné následky, napr. vo forme zákazu ďalej o veci konať. Preto nedodržanie lehôt na prijatie rozhodnutia o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu stanovených v citovanom ustanovení nespôsobuje následok vo forme nemožnosti rozhodnúť aj po ich uplynutí, a to či už o jeho vykonaní alebo nevykonaní. 24
- 9. Závažný (surový) spôsob úkladnej vraždy. Úmysel získať majetkový prospech od objednávateľa vraždy - I.** Spáchanie trestného činu úkladnej vraždy závažnejším (surovým - § 138 písm. c/ Tr. zák.) spôsobom konania podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. môže vyplynúť aj z charakteru použitej zbrane a spôsobu jej použitia, okolností prípadu a intenzity útoku, pokiaľ si v dôsledku toho obeť trestného činu uvedomuje nevyhnutnosť svojej bezprostrednej brutálnej fyzickej likvidácie, čím je vystavená mimoriadnym psychickým útrapám.
- II.** Usmrtenie iného s vopred uváženou pohnútkou surovým (tj. závažnejším) spôsobom konania podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/Tr. zák. (vzhľadom na § 138 písm. c/ Tr. zák.), ktoré spočíva v konaní na objednávku v zmysle osobitného motívu podľa § 140 písm. a/ Tr. zák. a je realizované v úmysle získať majetkový prospech od objednávateľa, napĺňa tiež zákonné znaky úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e/, písm. f/ Tr. zák.26
- 10. Rozhodovanie o väzbe po podaní obžaloby - § 238 ods. 3 Tr. por. - I.** Návrh na nahradenie väzby sa v zmysle § 72 ods. 1 písm. b/ Tr. por. vždy považuje aj za žiadosť o prepustenie z väzby. Ak nebolo rozhodnuté o prepustení z väzby pre pominutie dôvodov väzby (§ 71 Tr. por.), vo vzťahu k navrhovanej garancii je potrebné rozhodnúť ďalším samostatným výrokom.
- II.** Ak súd rozhoduje o väzbe po podaní obžaloby v zmysle § 238 ods. 3 Tr. por., teda postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 Tr. por., je takýmto rozhodnutím aj rozhodnutie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby. V takom prípade súd už nebude rozhodovať o ponechaní obvineného vo väzbe (§ 72 ods. 1 písm. e/ Tr. por.), alternatívne o jeho prepustení z väzby bez predchádzajúcej žiadosti obvineného (§ 72 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).
- III.** Ak sa rozhoduje o väzbe postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 Tr. por. (teda aj v situácii uvedenej v § 238 ods. 3 Tr. por.), lehota na podanie sťažnosti sa vždy riadi ustanovením § 83 ods. 2 Tr. por., ktoré je vo vzťahu k ustanoveniu § 187 ods. 1 Tr. por. ustanovením špeciálnym. V zmysle § 34 ods. 4 Tr. por. je potrebné obvineného o takejto okolnosti poučiť aj v prípade, ak požiadal, aby sa pri rozhodovaní o väzbe konalo v jeho neprítomnosti (§ 72 ods. 2 veta šiesta Tr. por.).30
- 11. Posudzovanie účinkov zahladenia po vrátení na nové prejednanie a rozhodnutie -** Ak je podľa ustanovení Trestného zákona pri rozhodovaní potrebné posúdiť, či u predchádzajúceho odsúdenia obžalovaného nastali účinky zahladenia, posudzuje tieto účinky odvolací súd podľa stavu v čase svojho rozhodovania, a to napriek tomu, že podstatou odvolacieho konania je prieskum zákonnosti a odôvodnenosti rozsudku súdu prvého stupňa. Odvolací súd alebo súd prvého stupňa, ktorému odvolací súd vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol podľa § 322 ods. 1 Tr. por., teda otázku zahladenia predchádzajúceho odsúdenia nemôže považovať za uzavretú a je pri jej posudzovaní v rovnakej pozícii, ako súd prvého stupňa pri pôvodnom meritornom rozhodovaní.35
- 12. Rozhodovanie o vine a spoločnom treste - § 41 ods. 3 Tr. zák. -** Pri rozhodovaní o vine a spoločnom treste postupom podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. neprichádza do úvahy použitie ustanovenia § 44 Tr. zák. o upustení od súhrnného trestu alebo ďalšieho trestu, pretože zrušením výroku o vine a celého výroku o

treste podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. už neexistuje trest, voči ktorému by mal byť nový spoločný trest dostatočný.38

- 13. Rozlišovanie kritéria obmedzovania mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody** - Rozlišovacím kritériom obmedzenia mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody, ustanoveným v § 39 ods. 3 písm. b/ až e/ Trestného zákona je dolná hranica sadzby trestu odňatia slobody, uvedená v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, nie dolná hranica tejto sadzby, upravená (zvýšená) podľa § 38 ods. 4 až 6 alebo § 41 ods. 2 Trestného zákona, čo však neplatí pre obmedzenie mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods.4 Trestného zákona (v konaní o uznaní viny a prijatí trestu).40

1. STANOVISKO

trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) z 11. júna 2012, sp. zn. Tpj 42/2011, na zjednotenie výkladu zákona v otázke posúdenia návrhu alebo žiadosti procesnej strany na vydanie uznesenia o oprave vyhotovenia rozhodnutia a jeho rovnopisu a rozhodovania odvolacieho súdu o opravnom prostriedku proti uzneseniu súdu prvého stupňa o oprave.

Návrh alebo žiadosť procesnej strany na vydanie uznesenia o oprave vyhotovenia rozhodnutia a jeho rovnopisu treba v zmysle § 62 ods. 1 Tr. por. považovať za podnet pre predsedu senátu na postup podľa § 174 ods. 1 Tr. por. Ak sa zistí opodstatnenosť podnetu, predseda senátu postupuje v intenciách § 174 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 Tr. por. s tým, že proti uzneseniu o oprave podľa ods. 1 § 174 Tr. por. je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Ak podnet nie je opodstatnený, predseda senátu o tom len písomne upovedomí toho, kto podnet podal.

O d ô v o d n e n i e:

Predseda trestnoprávneho kolégia NS SR v rámci činnosti podľa § 21 ods. 4 písm. b/ zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) na základe podnetu predsedu trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Trenčíne zo 6. júna 2011, číslo Spr 137/11-61, zistil, že v rozhodnutiach Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3 Tos 30/2011 na strane jednej a sp. zn. 23 Tos 36/2011 na strane druhej, je rozdielny výklad zákona, pokiaľ sa týka otázky, či proti uzneseniu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na vykonanie opravy vyhotovenia rozhodnutia je prípustná sťažnosť podľa § 174 ods. 3 Tr. por.

V nadväznosti na vyššie uvedené, činnosťou podľa § 21 ods. 3 písm. i/ a § 8 ods. 3 cit. zákona o súdoch zistil ev. aktuálnosť riešenia ďalších otázok vyplývajúcich z rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 3 Tos 30/2011, konkrétne či:

1/ o návrhu osoby na vykonanie opravy vyhotoveného rozhodnutia treba vždy rozhodnúť uznesením, a
2/ či rozhodnutím o oprave v zmysle § 174 ods. 3 Tr. por. je aj rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vykonanie opravy podľa § 174 ods. 1 Tr. por.

Konkrétne:

A

Po právoplatnom skončení trestného stíhania vo veci Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1 T 233/2010 rozsudkom z 21. marca 2011, ktorým okresný súd schválil dohodu o vine a treste uzatvorenú medzi prokurátorkou a obvineným, poškodená strana písomným podaním z 27. decembra 2010 žiadala o opravu uvedeného rozsudku vydaním osobitného opravného uznesenia s poukazom na to, že v citovanom právoplatnom rozsudku v dôsledku zrejmej nesprávnosti je IČO tejto poškodenej strany uvedené chybné.

Samosudca Okresného súdu Prievidza prípismi z 18. januára 2011 a zo 4. marca 2011 najskôr oznámil poškodenej strane, že nezistil zákonné dôvody na vydanie osobitného uznesenia o oprave podľa § 174 ods. 1 Tr. por., pretože vyhotovenie rozsudku a jeho rovnopisy sú v úplnej zhode s obsahom rozsudku tak, ako bol vyhlásený. Následne, na základe sťažnosti poškodenej strany na postup súdu podľa § 62 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. a spôsobu jej vybavenia podpredsedníčkou súdu uznesením zo dňa 21. marca 2011, sp. zn. 1 T 233/2010 návrh poškodenej strany S.E. - Distribúcia, a.s., ulica R. č. X., Ž. na vyhotovenie opravného uznesenia zamietol v podstate z rovnakých dôvodov a s poučením, že proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

Proti uvedenému uzneseniu podala poškodená strana sťažnosť. Vyslovila v nej najmä, že ustanovenie § 174 ods. 1, ods. 3 Tr. por. nemožno vykladať reštriktívne a tým zabrániť oprávnenej strane, aby podala opravný prostriedok.

Krajský súd v Trenčíne po preskúmaní obsahu, spisu zistil že poškodená strana podala sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 21. marca 2011 sp. zn. 1 T 233/2010, proti ktorému nie je sťažnosť prípustná, teda že ide o prípad uvedený v § 193 ods. 1 písm. a/ Tr. por. odôvodňujúci zamietnutie sťažností bez meritórneho preskúmania správnosti výrokov napadnutého uznesenia a konania predchádzajúceho týmto výrokom postupom podľa § 192 Tr. por. Preto uznesením zo 14. apríla 2011, sp. zn. **3 Tos 30/2011** sťažnosť poškodenej strany

podľa § 193 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zamietol ako neprípustnú, keďže nejde o rozhodnutie o oprave uvedené v ustanovení § 174 ods. 1, ods. 3 Tr. por. len proti ktorému je prípustná sťažnosť s odkladným účinkom.

B

Po právoplatnom skončení trestného stíhania vo veci Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1 T 126/2010 rozsudkom zo 16. septembra 2010, ktorým okresný súd schválil dohodu o vine a treste, uzatvorenú medzi prokurátorom a obvineným, sa poškodená strana návrhom domáhala opravy svojho IČO, ktoré je v písomnom vyhotovení rozsudku nesprávne.

Uznesením Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1 T 126/2010 z 21. marca 2011 bol návrh poškodenej strany o vyhotovenie opravného uznesenia zamietnutý.

Proti tomuto uzneseniu podal poškodený sťažnosť, v ktorej žiadal krajský súd o preskúmanie napadnutého uznesenia. V prvom rade poukazoval na to, že v uznesení je nesprávne poučenie o opravnom prostriedku, a ďalej na to, že na správne označenie poškodenej strany v rozsudku a to aj v prípadoch, kedy sa schvaľuje dohoda o vine a treste, je povinný dbať súd. Žiadal preto, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a nariadil tomuto súdu, aby uvedené pochybenie napravil.

Krajský súd v Trenčíne podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto predchádzalo a dospel k záveru, že podaná sťažnosť nie je dôvodná. Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. preto sťažnosť poškodenej strany uznesením z 13. apríla 2011, sp. zn. **23 Tos 36/2011**, zamietol.

V prvom rade považoval za potrebné uviesť, že podľa názoru krajského súdu, súd prvého stupňa nesprávne poučil poškodeného o tom, že proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vyhotovenie opravného uznesenia nie je prípustná sťažnosť. Podľa § 174 ods. 3 Tr. por. v prípade, ak súd vyhotoví opravu vyhotovenia rozsudku a jeho rovnopisu, je proti rozhodnutiu o oprave podľa ods. 1 tohto ustanovenia **prípustná** sťažnosť, ktorá má odkladný účinok. Na druhej strane, pokiaľ súd nepovolí na návrh strany vyhotovenie uznesenia o oprave, je podľa názoru krajského súdu aj proti takémuto zamietajúcejmu rozhodnutiu súdu prvého stupňa sťažnosť taktiež prípustná. Z uvedeného dôvodu teda krajský súd považoval sťažnosť podanú poškodeným za prípustnú a na základe nej potom vec preskúmaval, ako keby sťažnosť bola podaná riadne a včas.

Na druhej strane však krajský súd dospel k záveru, že v predmetnej trestnej veci nie je možné vyhotoviť opravu rozsudku a jeho rovnopisov, tak ako toto upravuje ustanovenie § 174 ods. 1 Tr. por., lebo zo spisového materiálu vyplynulo, že rozsudok tak, ako bol vyhotovený v písomnej podobe, bol na verejnom zasadnutí, na ktorom súd prvého stupňa schvaľoval návrh dohody o vine a treste, aj vyhlásený a neexistuje teda rozpor medzi obsahom rozsudku, tak ako bol vyhlásený a písomným vyhotovením rozsudku a jeho rovnopisov.

Na odstránenie rozdielneho výkladu dotknutých ustanovení zákona predseda trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR podľa § 21 ods. 4 písm. b/ zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a podľa príslušných ustanovení Rokovacieho poriadku NS SR (čl. 14 ods. 1) navrhol trestnoprávnemu kolégiu NS SR, aby zaujalo stanovisko na zabezpečenie správneho a jednotného výkladu uvedených ustanovení Trestného poriadku Súčasne podľa článku 15 ods. 3 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky požiadal o písomne vyjadrenie k posudzovaným otázkam všetky krajské sudy, Ústavný súd SR, Špecializovaný trestný súd v Pezinku, Ministerstvo spravodlivosti SR, Generálnu prokuratúru SR, Ministerstvo vnútra SR, Akadémiu Policajného zboru v Bratislave, Slovenskú advokátsku komoru, Právnickú fakultu UK v Bratislave, UMB v Banskej Bystrici, UPJŠ v Košiciach, Paneurópsku vysokú školu v Bratislave, aj katedru trestného práva Trnavskej univerzity v Trnave.

Špecializovaný trestný súd a Slovenská advokátska komora sa k predmetnému návrhu stanoviska nevyjadrili. Krajský súd v Prešove uviedol, že trestnoprávne kolégium nemá jednotný názor na riešenie problematiky. Polovica členov kolégia je za názor a postup uvedený v bode A a druhá polovica za správny považuje názor a postup uvedený v bode B návrhu. Krajský súd v Trenčíne sa nevyjadril s odôvodnením, že ide o rozhodnutie senátov tohto súdu. Ústavný súd SR na žiadosť o vyjadrenie nereagoval.

Všetky ostatné subjekty, ktoré na žiadosť o vyjadrenie reagovali, za správny a zákonu zodpovedajúci názor a postup považovali konanie a rozhodnutie uvedené v bode A návrhu stanoviska, t.j. rozhodnutie senátu Krajského súdu v Trenčíne vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Tos 30/2011.

Trestnoprávne kolégium NS SR, s prihliadnutím aj na obsah došlých vyjadrení, zaujalo na posudzovanú otázku stanovisko, že správnemu výkladu zákona zodpovedá právny názor vychádzajúci z nasledovných úvah:

Podľa § 62 ods. 1 vety prvej Tr. por. podanie sa posudzuje vždy podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené.

Podaním sa rozumie podnet na úkon trestného konania, ktorý je urobený formou uvedenou v druhej a nasledujúcej vete citovaného ustanovenia Trestného poriadku. Jeho **obsahom** môže byť

- **návrh** (napr. návrh prokurátora súvisiaci s väzbou - § 72 ods. 2, návrh prokurátora na predĺženie lehoty väzby - § 76 ods. 3, návrh prokurátora na schválenie dohody o vine a treste - § 232 ods. 3, návrh oprávnenej osoby na povolenie obnovy konania - § 396 ods. 1 Tr. por., návrh na podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody - § 415 ods. 1 Tr. por. a iné),

- **žiadosť** (napr. žiadosť o navrátenie lehoty - § 64 ods. 14, žiadosť o prepustenie na slobodu - § 79 ods. 3, žiadosť o odklad výkonu trestu odňatia slobody - § 409 ods. 1, návrh na podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody - § 415 ods. 1 Tr. por. a iné),

- **opravný prostriedok** (napr. sťažnosť proti uzneseniu - § 185 a n., odvolanie proti rozsudku - § 306 a n. alebo osobitný druh opravného prostriedku – odpor proti trestnému rozkazu - § 355 ods. 1 Tr. por. a iné.) alebo

- **iný podnet** na úkon trestného konania, ktorým je aj návrh alebo žiadosť strán alebo inej osoby na opravu vyhotovenia rozsudku a jeho rovnopisu - § 174 ods. 1 alebo návrh, resp. žiadosť inej osoby, než je uvedená v § 415 ods. 1 Tr. por. na podmienkové prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (z podnetu ktorého súd len prípisom poučí pisateľa o osobách oprávnených na takýto úkon).

Po doručení podania príslušný orgán činný v trestnom konaní alebo súd na základe ustanovení Trestného poriadku, relevantných z hľadiska obsahu podania, realizuje príslušný procesný postup, vrátane nariadenia konania a rozhodnutia predpokladaného, resp. predpísaného zákonom.

Podľa § 174 ods. 1 Tr. por. predseda senátu môže osobitným uznesením kedykoľvek opraviť písárske chyby a iné zjavné nesprávosti, ku ktorým došlo pri vyhotovení rozsudku a v jeho rovnopisoch tak, aby vyhotovenie bolo v úplnej zhode s obsahom rozsudku, ako bol vyhlásený. Opravu môže nariadiť aj súd vyššieho stupňa.

Z citovaného ustanovenia § 174 ods. 1 Tr. por. a v zmysle vyššie uvedených záverov vyplýva, že predseda senátu (samosudca) vykoná opravu vyhotovenia rozsudku a jeho rovnopisov osobitným uznesením iba v prípade, ak sám z úradnej povinnosti alebo z akéhokoľvek iného podnetu, (ktorým môže byť aj návrh alebo žiadosť procesnej strany), **zistí** písárske chyby alebo iné zjavné nesprávosti vo vyhotovení rozsudku a v jeho rovnopise, teda zistí nesúlad vyhotovenia rozsudku a jeho rovnopisu s obsahom vyhláseného rozsudku, alebo ak mu to v konaní o riadnom alebo mimoriadnom prostriedku nariadi súd vyššieho stupňa (krajský alebo najvyšší súd). V prípade, ak predseda senátu (samosudca) **nezistí** takýto nesúlad vyhotovenia rozsudku a jeho rovnopisu s obsahom vyhláseného rozsudku pri ich vzájomnom porovnaní, a to bez ohľadu na to, či k takému negatívnemu zisteniu došiel z úradnej povinnosti alebo na podklade návrhu či žiadosti procesnej strany alebo iného podnetu, nie je daný ani zákonný dôvod na vykonanie opravy osobitným uznesením podľa § 174 ods. 1 Tr. por. Preto nevydáva žiadne uznesenie o nevykonaní opravy, či o zamietnutí návrhu alebo žiadosti, keďže citované zákonné ustanovenie vydanie takéhoto uznesenia ani nepredpokladá.

Procesnej strane, ktorá podala návrh alebo žiadosť na opravu vyhotovenia rozsudku a jeho rovnopisu, a ktorý treba považovať len za **podnet** na preskúmanie súladu vyhotovenia rozsudku a jeho rovnopisu s obsahom vyhláseného rozsudku, v takom prípade iba oznámi, že nezistil zákonné podmienky na vykonanie opravy osobitným uznesením o oprave postupom podľa § 174 ods. 1 Tr. por. Uvedený postup vyplýva nielen zo skutočnosti, že oprava vyhotovenia rozsudku a jeho rovnopisu podľa § 174 ods. 1 Tr. por. nie je podmienená návrhom, či žiadosťou procesných strán (tak ako je to príkladom vyššie uvedené), a zároveň nevyklučuje, aby procesná strana takýto podnet vo forme návrhu, či žiadosti podala, ale aj z toho, že citované zákonné ustanovenie § 174 ods. 1 Tr. por. predpokladá **rozhodnutie** výlučne vo forme osobitného uznesenia o **oprave** vyhotovenia rozsudku a jeho rovnopisov v prípade pozitívneho zistenia písárskych chýb a iných zjavných nesprávostí, v dôsledku ktorých vyhotovenie rozsudku a jeho rovnopis nie je v úplnej zhode s obsahom vyhláseného rozsudku. Vyplýva to aj zo znenia ods. 3 § 174 Tr. por., podľa ktorého je sťažnosť s odkladným účinkom prípustná výlučne len proti rozhodnutiu o oprave podľa odseku 1 § 174 Tr. por., t. j. proti osobitnému uzneseniu, ktorým predseda senátu (samosudca) opraví písárske chyby a iné zjavné nesprávosti, ku ktorým došlo pri vyhotovení rozsudku a v jeho rovnopisoch tak, aby vyhotovenie bolo v úplnej zhode s obsahom rozsudku, ako bol vyhlásený.

Ak predseda senátu nezistí nesúlady vyhotovenia rozsudku a jeho rovnopisov s obsahom vyhláseného rozsudku, vzhľadom na vyššie uvedené dôvody nie je potrebné, aby uznesením návrh, resp. žiadosť poškodenej (alebo inej) strany na vyhotovenie opravného uznesenia zamietol, ale stačí len písomne oznámiť procesnej strane, (alebo inej osobe), že predseda senátu (samosudca) nezistil zákonné podmienky na vykonanie opravy osobitným uznesením o oprave postupom podľa § 174 ods. 1 Tr. por.

Právna veta predmetného stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu a vyššie uvedené argumenty obsahujú zároveň aj odpovede na otázky uvedené v bodoch 1 a 2 tohto stanoviska.

2. S T A N O V I S K O

trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „NS SR“) z 11. júna 2011, sp. zn. Tpj 50/2011, na zjednotenie výkladu zákona v otázke týkajúcej sa výsluchu vyžiadanej osoby pred jej vzatím do vydávacej väzby podľa § 16 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „EZR“).

Inštitút vydávacej väzby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len o „EZR“) má iný charakter ako väzba v rozsahu jej úpravy v štvrtej hlave prvej časti, prvého až tretieho dielu Trestného poriadku. Podľa platnej a účinnej úpravy konania a rozhodovania o vydávacej väzbe podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR, výsluch vyžiadanej osoby pred rozhodnutím súdu nie je obligatórny. Vyplýva to aj z článku 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ktorý predpokladá povinný výsluch osoby len v prípade väzby v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. c/ Dohovoru, akou však vydávacia väzba nie je.

O d ô v o d n e n i e:

Predseda trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rámci činnosti podľa § 21 ods. 4 písm. d/ zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon o súdoch“) na základe podnetu predsedníčky trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Trnave z 27. júna 2011, číslo Spr 453/11, zistil, že v rozhodnutiach senátov trestnoprávneho kolégia NS SR vo veciach sp. zn. 2 Tost 34/2010 a 6 Tost 11/2011 došlo k rozdielnemu výkladu ustanovenia § 16 ods. 1 zákona o EZR v otázke výsluchu vyžiadanej osoby pred jej vzatím do vydávacej väzby.

Konkrétne:

A

Krajský súd v Trnave uznesením z 12. októbra 2010, sp. zn. 3 Ntc 6/2010, rozhodol, že podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR sa vyžiadaná osoba berie do väzby.

Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažnosť vyžiadaná osoba. Uviedla v nej najmä že od obmedzenia jeho osobnej slobody až doposiaľ nebol k relevantným otázkam a skutočnostiam vypočutý priamo pred súdom, ktorý vo veci rozhodoval o jeho predbežnej väzbe a o vydávacej väzbe. Žiadal, aby nadriadený súd zrušil ním napadnuté rozhodnutie a prepustil ho z vydávacej väzby na slobodu.

Najvyšší súd SR podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal na základe podanej sťažnosti správnosť výroku napadnutého uznesenia, aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť nie je dôvodná a uznesením zo 6. decembra 2010, sp. zn. **2 Tost 34/2010**, podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ju zamietol. V odôvodnení uznesenia sťažnostný súd najmä uviedol:

Krajský súd správne aplikoval ustanovenia zákona o EZR a v zmysle jeho § 1 ods. 2 subsidiárne aj Trestného poriadku z hľadiska konania a rozhodnutia o predmetnej otázke. Inštitút vydávacej väzby v konaní o EZR (§ 16 zákona o EZR) má iný charakter než väzba v rozsahu jej úpravy v štvrtej hlave prvej časti Trestného poriadku a jej dôvody nie sú vymedzené tak striktné ako v ustanovení § 71 Tr. por. Pokiaľ ide o v sťažnosti namietané doterajšie nevypočutie súdom v rámci tohto konania, ide tiež o rozdiel oproti rozhodovaniu o väzbe (podľa § 72 a nasl. Tr. por.), nakoľko ide o pozbavenie slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) na ktoré - na rozdiel od písm. c/ ods. 1 čl. 5 sa nevzťahujú práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru.

B

Krajský súd v Trnave uznesením zo 7. apríla 2011, sp. zn. 3 Ntc 2/2011 rozhodol, že podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR berie vyžiadanú osobu, občana Slovenskej republiky, do vydávacej väzby.

Proti tomuto uzneseniu podala vyžiadaná osoba sťažnosť, v ktorej zdôraznila najmä že súd nijakým spôsobom bližšie nerozvádza, v akom jeho konaní vidí riziko marenia účelu konania, resp. skutočnosti, v ktorých vidí naplnenie aspoň jedného zo zákonom vymenovaných dôvodov väzby. Navrhol, aby nadriadený orgán napadnuté uznesenie zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že ho prepustí z väzby na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a zistil, že sťažnosť je dôvodná. Podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. preto napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil uznesením z 3. mája 2011, sp. zn. **6 Tost 11/2011** a vyžiadajú osobu prepustil ihneď z väzby na slobodu.

V odôvodnení rozhodnutia najvyšší súd zdôraznil najmä tú skutočnosť, že hoci je aj posudzovanie väzby podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR v porovnaní s postupom podľa Trestného poriadku vymedzené reštriktívne (súd v tomto prípade nie je viazaný dôvodmi väzby podľa § 71 Tr. por.), neznamená to, že je súd povinný bez ďalšieho – už len vzhľadom na samotnú existenciu európskeho zatýkacieho rozkazu - vziať vyžiadajú osobu na základe návrhu prokurátora podľa § 15 ods. 6 zákona o EZR do väzby. Aj v tomto prípade totiž zákon stanovuje podmienky, ktoré musia byť pre vzatie do väzby splnené. V napadnutom rozhodnutí krajského súdu však akékoľvek konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu uvedenú v § 16 ods. 1 zákona o EZR absentujú a nevyplývajú ani z obsahu predloženého spisového materiálu. Vyžiadajú nebol ani raz v posudzovanom konaní pred vydaním rozhodnutia o jeho vzatí do väzby, či už predbežnej alebo vydávacej, zo strany konajúcich sudcov vypočutý, t.j. v oboch prípadoch bolo o väzbe rozhodnuté „ex cathedra“, čo možno jednoznačne považovať za závažné procesné pochybenie.

Vypočutie vyžiadanej osoby nie je samoúčelné, ale má slúžiť na posúdenie, či je vzhľadom na okolnosti prípadu a osobné pomery vyžiadanej ohrozené dosiahnutie účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze. Rozhodovanie o väzbe podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR (vydávacia väzba), či podľa § 15 ods. 2 zákona o EZR (predbežná väzba) nemôže byť totiž výlučne formálne, a teda ani vzatie do väzby nemôže byť obligatórne.

Na odstránenie rozdielneho výkladu uvedených ustanovení zákona predseda trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR podľa § 21 ods. 4 písm. b/ zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a príslušných ustanovení Rokovacieho poriadku NS SR (čl. 14 ods. 1) navrhol trestnoprávnemu kolégiu NS SR, aby zaujalo stanovisko na zabezpečenie správneho a jednotného výkladu uvedených ustanovení zákona o EZR. Súčasne podľa článku 15 ods. 3 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky požiadal o písomne vyjadrenie k posudzovaným otázkam všetky krajské sudy, Ústavný súd SR, Špecializovaný trestný súd v Pezinku, Ministerstvo spravodlivosti SR, Generálnu prokuratúru SR, Slovenskú advokátsku komoru, Ministerstvo vnútra SR, Akadémiu Policajného zboru SR – katedru verejnoprávných vied, Právnickú fakultu UK v Bratislave, Právnickú fakultu trnavskej univerzity v Trnave, UMB v Banskej Bystrici, UPJŠ v Košiciach aj Paneurópsku vysokú školu – fakulta práva v Bratislave.

Právnické fakulty UPJŠ v Košiciach, UMB v Banskej Bystrici, Trnavskej univerzity v Trnave, Špecializovaný trestný súd v Pezinku, Ústavný súd SR a Slovenská advokátska komora sa k návrhu predmetného stanoviska nevyjadrili.

Krajské sudy v Trenčíne, Banskej Bystrici, Prešove, Žiline a v Nitre, Generálna prokuratúra SR a Ministerstvo vnútra SR za správny, zákonu zodpovedajúci považujú rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 3. mája 2011, sp. zn. 6 Tost 11/2011, z dôvodov uvedených v tomto rozhodnutí. Teda v podstate preto, lebo vypočutie vyžiadanej osoby nie je samoúčelné, ale má slúžiť na posúdenie, či existuje dôvod na obmedzenie osobnej slobody vyžiadanej osoby, resp. jeho ďalšieho držania vo väzbe, a ani vydávacia väzba podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR nemôže byť výlučne formálna, a teda ani vzatie do takejto väzby nemôže byť obligatórne.

Naproti tomu Krajské sudy v Košiciach, Bratislave a v Trnave, Ministerstvo spravodlivosti SR, Akadémia Policajného zboru, Právnická fakulta UK v Bratislave a Paneurópska vysoká škola v Bratislave sa priklonili k názoru, ktorý je vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo 6. decembra 2010, sp. zn. 2 Tost 34/2010, v podstate z dôvodov, že v zmysle čl. 5 Dohovoru možno jednoznačne odlíšiť väzbu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c/ a väzbu podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru. Článok 5 ods. 3 Dohovoru sa transformoval do čl. 17 ods. 3 Ústavy SR a tiež do § 71 a nasl. Trestného poriadku. Tieto ustanovenia nemožno aplikovať na vydávaciu väzbu podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR.

Krajské sudy v Košiciach a v Trnave, aj Generálna prokuratúra SR poukázali tiež na to, že v záverečnom štádiu legislatívneho procesu je návrh zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 154/2010 Z.z. o EZR, pričom veta prvá a druhá ustanovenia § 15 ods. 2 uvedeného návrhu o predbežnej väzbe znie: „Sudca krajského súdu je povinný do 48 hodín od prevzatia zadržanej osoby a doručenia návrhu prokurátora na vzatie do predbežnej väzby túto osobu vypočuť a rozhodnúť o jej vzatí do predbežnej väzby alebo ju prepustiť na slobodu. Dôvodmi väzby podľa všeobecného predpisu o trestnom konaní nie je pritom viazaný“. Navrhli zvážiť aktuálnosť predmetného stanoviska.

Trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR, s prihliadnutím aj na obsah došlých vyjadrení, zaujalo na posudzovanú otázku stanovisko, že správne výkladu zákona zodpovedá právny názor vychádzajúci z nasledovných úvah:

Predbežná väzba (§ 15 zákona o EZR) nemusí vždy nutne predchádzať väzbe vydávacej (§ 16 zákona o EZR) môžu byť aktuálne aj samostatne. Prípadná novela ustanovenia § 15 zákona o EZR o predbežnej väzbe v zmysle uvedeného návrhu sa nedotýka súčasnej platnej a účinnej úpravy vydávacej väzby podľa § 16 zákona o EZR. Trestnoprávne kolégium NS SR preto prerokovanie predmetného návrhu stanoviska považovalo za aktuálne.

Európsky zatýkací rozkaz je v zmysle zákona č. 154/2010 Z.z. o EZR založený na zásade vzájomného uznávania rozhodnutí medzi štátmi Európskej únie. Je to vyjadrenie určitej dôvery justičným orgánom jedného členského štátu, že rozhodnutie orgánu iného členského štátu je vecne správne.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR – ak je to potrebné na zabezpečenie prítomnosti vyžadanej osoby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky alebo na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania, vezme ju sudca krajského súdu do vydávacej väzby. Urobí tak na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie.

Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru – každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanoveného zákonom:

- ad c/ zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak je to dôvodne považované za potrebné za účelom zabránenia spáchaniu trestného činu alebo úteku po jeho spáchaní;

- ad f/ zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa tak zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

Podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru – každý kto je zatknutý alebo pozbavený slobody v súlade s ustanovení odseku 1 písm. c/ tohto článku, musí byť ihneď prevedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej moci a má právo, aby jeho vec bola prejednaná v primeranej lehote, alebo byť prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa takáto osoba dostaví na pojednávanie.

Z citovaných ustanovení čl. 5 ods. 1 písm. c/, písm. f/ Dohovoru a § 16 ods. 1 zákona o EZR vyplýva, že inštitút vydávacej väzby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze má iný charakter, než väzba v rozsahu jej úpravy v štvrtej hlave prvej časti, prvého až tretieho dielu Trestného poriadku (§ 71 až 87 Tr. por.). To platí nielen o dôvodoch tejto väzby (§ 71 Tr. por.), ale aj o rozhodovaní o väzbe (§ 72, najmä ods. 2 Tr. por.). Napriek tomu, že aj vydávacia väzba je prostriedkom na zabezpečenie účasti osoby obvinenej v konaní – v tomto prípade vo vydávacom konaní – jej dôvody nie sú vymedzené tak striktné ako v ustanovení § 71 Trestného poriadku.

Nie je teda potrebné na základe doteraz zistených konkrétnych skutočností konštatovať obavu z úteku, ovplyvňovania dokazovania alebo ďalšieho páchania trestnej činnosti v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/, písm. b/ alebo písm. c/ Tr. por. Taktiež súd nepreskúmava dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý je osoba vyžadovaná a správnosť právnej kvalifikácie tohto činu z hľadiska práva štátu pôvodu (z hľadiska právneho poriadku Slovenskej republiky naposledy uvedenú otázku skúma až pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 22 ods. 3 až 5, a to v súvislostiach použitia § 23 zákona o EZR).

Pokiaľ ide o skutočnosť, že v doterajšom konaní vyžadovaná osoba súdom v rámci tohto konania ešte nebola vypočutá, ide tiež o rozdiel oproti rozhodovaniu o väzbe v konaní vedenom na základe obvinenia orgánmi Slovenskej republiky. K výsluchu, resp. osobnému vyjadrovaniu sa k relevantným okolnostiam môže dôjsť následne pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu, a to vždy na základe žiadosti vyžadanej osoby alebo jej obhajcu, ktorá ma za následok konanie verejného zasadnutia (§ 22 ods. 3 zákona o EZR). Od rozhodnutia o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu potom bude závisieť i ďalšie trvanie väzby v zmysle § 16 ods. 3 písm. b/, resp. § 16 ods. 2 a § 22 ods. 8 a ods. 9 zákona o EZR.

V prípade, ak má súd pochybnosti o naplnení podmienky uvedenej v § 16 ods. 1 zákona o EZR, nič mu nebráni vypočúť vyžadovanú osobu. Ak však takéto pochybnosti nemá a nemá reálny dôvod spochybňovať vydaný európsky zatýkací rozkaz, nie je dôvod nútiť procesný súd k vykonaniu takéhoto úkonu napr. rozhodnutím vyššieho súdu.

3. R O Z H O D N U T I E

I. Nevyhnutnou podmienkou rozhodnutia Najvyššieho súdu podľa § 22 ods. 8 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „EZR“) je skutočnosť, aby v čase jeho rozhodovania európsky zatýkací rozkaz aj reálne existoval. Pokiaľ tomu tak nie je a štát pôvodu pred rozhodnutím sťažnostného súdu účinne vzal EZR späť, nie je možné rozhodnúť podľa § 22 ods. 8 zákona o EZR, či sa EZR vykoná alebo nie, pretože chýba samotný predmet konania ako materiálna podmienka pre takéto rozhodnutie, t.j. EZR. Vzhľadom na § 1 ods. 2 zákona o EZR treba v takom prípade postupovať podľa Trestného poriadku a napadnuté uznesenie zrušiť podľa § 194 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby sťažnostný súd urobil iné rozhodnutie.

II. Ak nastane situácia v bode I. v konaní pred súdom prvého stupňa, tento oznámi prokurátorovi, že o výkone EZR nebude rozhodovať, lebo zanikol predmet konania.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. februára 2012, sp. zn. 2 Tost 2/2012).

Vyššie uvedeným uznesením najvyšší súd, na sťažnosť V.F.B. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 14. apríla 2011, sp. zn. 3 Ntc 4/2009, podľa § 194 ods. 1 Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil.

Z O d ô v o d n e n i a:

Krajský súd v Trnave uznesením zo 14. apríla 2011, sp. zn. 3 Ntc 4/2009, podľa § 21 ods. 1 zák. č. 403/2004 o Európskom zatýkacom rozkaze¹ v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len EZR), rozhodol, že európsky zatýkací rozkaz Súdu Hlavného mesta, Skupiny pre výkon trestu, Maďarská republika, sp. zn. Szv. 3037/2006, z 11. decembra 2008 na V.F.B. za účelom výkonu zvyšku trestu odňatia slobody v trvaní 2 rokov, 1 mesiaca a 27 dní sa vykoná.

Výkon zvyšku trestu odňatia slobody v uvedenom trvaní sa vzťahoval na rozsudok Ústredného obvodného súdu Pešť z 20. septembra 2005, sp. zn. 4B80001/2005/47, v spojení s rozhodnutím Súdu Hlavného mesta zo 16. mája 2006, sp. zn. 21Bf.6077/2006/5, ktorým bol V.F.B. uznaný za vinného z 35-násobného trestného činu zakázaných pornografických záberov podľa 195/A ods. 1, ods. 3 Trestného zákona Maďarskej republiky, 22-násobného trestného činu porušovania autorského práva podľa § 39/A ods. 1 Trestného zákona Maďarskej republiky a trestného činu zneuctenia podľa § 202 ods. 2 Tr. zák. Maďarskej republiky na tom skutkovom základe ako je uvedené v už citovanom uznesení krajského súdu.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal V.F.B. sťažnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisu zistil, že jeho obsahom je aj uznesenie Súdu pre Hlavné mesto, Skupina pre výkon trestu, Budapešť o zrušení predmetného zatýkacieho rozkazu (č.l. 278-9).

Z prekladu tohto dokumentu najvyšší súd zistil, že v jeho odôvodnení je uvedená iná celková výmera trestu, ktorý bol vyžiadanej osobe uložený rozsudkom Ústredného obvodného súdu Pešť z 20. septembra 2005, sp. zn. 4B80001/2005/47, v spojení s rozhodnutím Súdu Hlavného mesta Budapešť zo 16. mája 2006, sp. zn. 21Bf.6007/2006/5, a iná spisová značka rozhodnutia, konkrétne už Najvyššieho súdu Maďarskej republiky č. Bfv.III.377/2011/6, ako sa uvádzalo v origináli EZR vydaného Súdom hlavného Mesta, skupiny pre výkon trestu.

Pre odstránenie uvedených disproporcií najvyšší súd prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky požiadal maďarskú stranu o verifikáciu, či skutočne citovaným uznesením (č.l. 278-9) bol zrušený EZR vydaný na V.F.B. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky na základe informácie maďarskej republiky listom z 2. februára 2012 potvrdilo, že EZR z 11. decembra 2008, sp. zn. Szv. 3007/2006, na V.F.B. bol zrušený a výmera trestu a číslo rozhodnutia sa vzťahuje už na zmiernený trest rozhodnutím Najvyššieho súdu Maďarskej republiky, ktorý bol následne podkladom pre odvolanie EZR.

¹ Teraz zákon č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze účinný od 1.9.2009

Na základe uvedeného mal teda Najvyšší súd Slovenskej republiky bezpečne preukázať, že európsky zatýkací rozkaz vydaný Súdom Hlavného mesta, Skupiny pre výkon trestu, Maďarská republika z 11. decembra 2008, sp. zn. Szv.3037/2006, na V.F.B. bol vzatý späť – zrušený.

Z uvedeného potom vyplýva, že uznesenie Krajského súdu v Trnave zo 14. apríla 2011, sp. zn. 3 Ntc 4/2009, ktorým bolo rozhodnuté, že uvedený EZR vydaný na V.F.B. sa vykoná, stratilo svoj materiálny základ.

Podľa § 21 ods. 6 zák. č. 403/2004 o EZR proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým rozhodol o vykonaní je prípustná sťažnosť prokurátora a vyžadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania EZR podľa § 14 zák. o EZR.

Podľa § 21 ods. 7 zák. o EZR o sťažnosti rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí. Najvyšší súd po doplnení dokazovania, ak je to potrebné, sám rozhodne, či sa európsky zatýkací rozkaz vykoná alebo nevykoná.

Nevyhnutnou podmienkou rozhodnutia najvyššieho súdu podľa § 21 ods. 7 zák. o EZR je teda skutočnosť, aby v čase jeho rozhodovania európsky zatýkací rozkaz aj reálne existoval.

Pokiaľ tomu tak nie je, ako v práve prejednávanej veci a štát pôvodu pred rozhodnutím sťažnostného súdu vzal účinne EZR späť, nie je možné rozhodnúť podľa § 21 ods. 7 zák. o EZR, či sa EZR vykoná, alebo nie, pretože chýba samotná materiálna podmienka pre takéto rozhodnutie t.j. samotný predmet rozhodnutia, európsky zatýkací rozkaz.

V takomto prípade je potrebné postupovať vzhľadom na § 1 ods. 2 zákona o EZR podľa Trestného poriadku a napadnuté uznesenie zrušiť podľa § 194 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby sťažnostný súd učinil iné rozhodnutie, ktoré napokon ani nepripadá do úvahy.

Z uvedených dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky o sťažnosti vyžadanej osoby V.F.B. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

4. R O Z H O D N U T I E

Pokiaľ páchatel' koná spôsobom uvedeným v § 173 Tr. zák., ale s úmyslom omamné látky, psychotropné látky, jedy alebo prekurzory vyrábať alebo s týmito látkami následne aj nakladať podľa § 172 Tr. zák., je ustanovenie § 173 Tr. zák. vo vzťahu k § 172 Tr. zák. ustanovením subsidiárnym a ich vzájomný jednočinný súbeh je vylúčený. Ustanovenie § 173 Tr. zák. len dopĺňa ochranu, ktorú poskytuje tzv. primárne ustanovenie, ktorým je § 172 Tr. zák., a to postihovaním konania typovo menej závažného, t.j. konania, ktoré ešte priamo nie je výrobou, držbou resp. inou dispozíciou s takouto látkou, ale vytvára predpoklady k takémuto konaniu.

(Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 25. októbra 2011, sp. zn. 2 Tdo 32/2011).

Citovaným rozsudkom najvyšší súd vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. marca 2010, sp. zn. 5 To 42/2010, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. porušený zákon v neprospech obvineného P.D. v ustanoveniach § 319 Tr. por., § 172 ods. 1 písm. a/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. a § 173 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Zrušil uvedené rozhodnutie krajského súdu a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Z O d ô v o d n e n i a:

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. januára 2010, sp. zn. 5 T 213/2009 bol obvinený P.D. uznaný za vinného z

- obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Tr. zákona v jednočinnom súbehu so zločinom nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 173 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona.

na tom skutkovom základe, že

od presne nezistenej doby najmenej však od leta roku 2008 do 18. mája 2009 pre svoju potrebu a potrebu svojich kamarátov v priestoroch rodinného domu nachádzajúceho sa v obci H.M., ktorý je vo vlastníctve jeho bývalej manželky M.D. pestoval za použitia špecializovaného zariadenia na hydroponne pestovanie, následne sušil, ďalej spracovával na použitie a prechovával rastliny rodu Cannabis sativa (konope), ktorá vysušená rastlinná hmota bola nájdená pri domových prehliadkach vykonaných v rodinnom dome v obci H.M., ako aj v garsónke patriacej osobe P.D. nachádzajúcej sa v Z., ktorá rastlina je uvedená v I. skupine omamných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zákone č. 13/2004, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 138/1998 o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení zákona č. 260/1999 Z.z. o celkovej hmotnosti 704,942 g rastlinnej hmoty s obsahom účinnej látky čistého 100% tetrahydrokanabinolu (THC) 103 823,3 mg, z ktorého množstva je možné vyrobiť 3460,78 – 6921,55 jednorazových dávok pri obsahu 30-15 mg THC v jednej dávke, pričom jeho hodnota pri cene 5 eur za jednu dávku vypestovanú hydroponným spôsobom predstavuje sumu od 17 301,50 do 34 602,50 eur.

Za to bol odsúdený podľa § 172 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, § 39 ods. 1 Tr. zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona pre výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona mu súd uložil aj trest prepadnutia vecí, uvedených vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa s tým, že podľa § 60 ods. 6 Tr. zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote obvinený P.D. odvolanie, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 2. marca 2011, sp. zn. 5 To 42/2010, podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu prostredníctvom svojho obhajcu podal obvinený dovolanie.

Ako dovolací dôvod uviedol v ňom dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. t.j., že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku, pretože tento nemal byť posúdený ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 173 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pretože toto ustanovenie je len ustanovením subsidiárnym k trestnému činu podľa § 172 Tr. zák.

Zároveň namietal aj právnu kvalifikáciu skutku podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b/ Tr. zák., pretože znak „po dlhšiu dobu“ nebol vo vymedzenom skutku naplnený.

Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v citovaných zákonných ustanoveniach, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a prikázal mu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zistil, že dovolanie podané obvineným spĺňa všetky obsahové a formálne náležitosti, bolo podané oprávnenou osobou a je teda prípustné a dôvody dovolania podaného v jeho prospech sú zjavne preukázané.

Predseda senátu preto podľa § 382a Tr. por. nariadil neverejné zasadnutie v rámci ktorého bolo zistené, že dovolanie obvineného je dôvodné. Preto najvyšší súd vyslovil porušenie zákona v rozsahu ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Z rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa je zrejmé, že obvineného P.D. uznali za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. a zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov ich držania a obchodovania s nimi podľa § 173 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., a to v ich jednočinnom súbehu.

Z rozsudku súdu prvého stupňa najvyšší súd zistil, že odôvodnenie tejto právnej kvalifikácie je len veľmi povrchné až arbitrárne, pričom aj odôvodnenie uznesenia súdu druhého stupňa, ktorý podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného, poukazujúceho na nesprávnu právnu kvalifikáciu, nepochopiteľne vôbec nereagovalo na právne posúdenie skutku, ale odvolací súd len poukázal na „správne“ dôvody uvedené v odôvodnení prvostupňového rozsudku.

Pri preskúmaní predmetnej trestnej veci pritom najvyšší súd primárne pripomína, že dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôžu byť samo o sebe skutkové zistenia, pretože takýto dôvod tu nie je uvedený.

V posudzovanej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie podľa ktorého P.D. spáchal skutok tak, ako je tento ustálený v skutkovej vete rozsudku Okresného súdu Zvolen z 8. januára 2010, sp. zn. 5 T 213/2009, pretože odvolací súd vo svojom uznesení napadnutom dovolaním obvineného skutkové zistenia nijak nemodifikoval.

Pri svojej prieskumnej povinnosti sa preto najvyšší súd musel sústrediť na to, či takto vymedzený skutok zodpovedá jeho právnomu posúdeniu uvedenému v tzv. právnej vete rozsudku súdu prvého stupňa, ktorá rovnako nebola nijako dotknutá uznesením odvolacieho súdu.

Podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov ich držania a obchodovania s nimi sa dopustí ten kto vyrobí alebo prechováva takúto látku po dlhší čas vo väčšom rozsahu.

Zo skutkovej vety rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že obvinený pestoval za použitia špecializovaného zariadenia, spracovával pre seba a priateľov najmenej v období od leta 2008 do 18. mája 2009 marihuanu v rozsahu vo finančnom vyjadrení od 17 301,50 eur do 34 602,50 eur.

Z uvedeného je potom zrejmé, že obvinený naplnil svojim konaním pojmové znaky tohto trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák.

Pokiaľ sa týka pojmového znaku uvedeného v ods. 2 písm. c/ § 172 Tr. zák. t.j., konaním kvalifikovaným ako konanie závažnejšie t.j. po dlhšiu dobu (§ 138 písm. b/) je treba uviesť, že na základe už ustálenej súdnej praxe znak „po dlhšiu dobu“ by bol v tomto prípade naplnený pokiaľ by konanie obvineného popísané v skutkovej vete presiahlo dobu dlhšiu ako jeden rok, čo sa však nestalo.

Správne preto konajúce súdy mali skutok posúdiť len podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák.

Oba konajúce súdy postupovali v rozpore so zákonom aj pokiaľ obvineného uznali za vinného aj z trestného činu podľa § 173 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., a to v jednočinnom súbehu s trestným činom podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. Prv uvedeného trestného činu sa dopustí ten, kto vyrobí sebe, alebo inému zadováži, alebo prechováva predmet určený na nedovolenú výrobu omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a získa tak pre seba, alebo iného väčší prospech.

Zmyslom jednočinného súbehu je čo najobjektívnejšie posúdiť povahu a stupeň nebezpečnosti konania páchatel'a t.j., každý skutok má byť zásadne posúdený podľa všetkých zákonných ustanovení, ktoré naň dopadajú.

Jednočinný súbeh je však vylúčený v prípade, že ide o súbeh tzv. zdanlivý t.j., pokiaľ by trestné činy boli v pomere špeciality, či subsidiarity resp. by išlo o ich faktickú konzumpciu, alebo o pokračovací, trváci, či hromadný trestný čin.

V prípade predmetných skutkových podstát však ide o vzťah, v ktorom je ustanovenie § 173 Tr. zák. v pomere subsidiarity k trestnému činu podľa § 172 Tr. zák.

V pomere subsidiarity sú ustanovenia, ktoré sú určené k ochrane tých istých záujmov, pričom subsidiárne ustanovenie len dopĺňa ochranu, ktorú poskytuje druhé tzv. primárne ustanovenie. V konkrétnom prípade obe ustanovenia Trestného zákona t.j., ako § 172 tak i § 173 Tr. zák. smerujú k tomu, aby postihovali a teda ochraňovali spoločnosť pred používaním látok, ktoré spoločnosť považuje za nežiadúce.

Je zrejmé, že ustanovenie § 173 Tr. zák. je v tomto prípade ustanovením subsidiárnym, dopĺňa ochranu poskytovanú v § 172 pretože postihuje konanie typovo menej závažné, t.j. konanie ktoré ešte priamo nie je výrobou, držbou resp. inou dispozíciou s takouto látkou, ale vytvára predpoklady k takémuto konaniu.

Je možné preto zhrnúť, že ustanovenie § 173 Tr. zák. je vo vzťahu k ustanoveniu § 172 Tr. zák. ustanovením subsidiárnym pokiaľ obvinený koná spôsobom podľa § 173, ale s úmyslom takéto látky vyrábať, alebo s takto vyrobenými nakladať podľa § 172 ods. 1 Tr. zák.

Z obsahu rozhodnutí oboch súdov (skutkovej vety) vyplýva, že P.D. si zaopatril predmety na výrobu – pestovanie marihuany a túto pestoval, držal, spracovával a poskytoval aj iným osobám. Za takéhoto stavu potom pochybili oba konajúce súdy pokiaľ obvineného uznali vinným aj podľa § 173 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Jeho jednočinný súbeh s ustanovením § 172 Tr. zák. je totiž vylúčený.

Najvyšší súd preto z uvedených dôvodov vyslovil porušenie zákona v rozsahu ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici ako i všetky rozhodnutia na toto nadväzujúce, ktoré vzhľadom na zmenu, ktorá nastala jeho zrušením stratili podklad a uložil krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

5. R O Z H O D N U T I E

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu ho treba doručiť (§ 309 ods. 1 veta druhá Tr. por.). Vyhlasuje sa úplné znenie výroku tak, ako bol odhlasovaný, aspoň podstatná časť odôvodnenia a poučenie o opravnom prostriedku (§ 171 ods. 2 veta prvá Tr. por.). Ak obžalovaný v priebehu vyhlasovania rozsudku opustí pojednávaciú miestnosť skôr, ako bol rozsudok vyhlásený v uvedenom rozsahu, bol rozsudok vyhlásený v jeho neprítomnosti. V takom prípade je oznámením rozsudku až doručenie jeho písomného vyhotovenia, čo zároveň určuje aj začiatok plynutia lehoty na podanie odvolania (§ 63 ods. 3 Tr. por.).

(Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 24. novembra 2011, sp. zn. 6 Tdo 47/2011).

Vyššie uvedeným rozsudkom najvyšší súd vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. apríla 2010, sp. zn. 3 To105/2010, bol porušený zákon v ustanovení § 309 ods. 1 a § 316 ods. 1 Tr. por. v neprospech obvineného Ľ.B. Zrušil toto uznesenie v celom rozsahu a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Krajskému súdu v Banskej Bystrici prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Z O d ô v o d n e n i a:

Rozsudkom Okresného súdu Brezno z 28. januára 2010, sp. zn. 2T 17/2007, bol obvinený Ľ.B. uznaný vinným z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., a to na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to bol odsúdený podľa § 323 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1,5 (jeden a pol) roka.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol zároveň zaviazaný nahradiť Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru Banská Bystrica škodu vo výške 11,55 eur.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. apríla 2010, sp. zn. 3To 105/2010, bolo odvolanie obvineného proti tomuto rozsudku podľa § 316 ods. 1 Tr. por. zamietnuté, ako oneskorene podané.

Dňa 8. apríla 2011 podala ministerka spravodlivosti na podnet obvineného na súde prvého stupňa dovolanie proti vyššie uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por., pričom toto bolo následne dňa 30. septembra 2011 predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie.

Ministerka má za to, že v danom prípade bol napadnutým uznesením porušený zákon v ustanovení § 316 ods. 1 Tr. por. v neprospech obvineného Ľ.B., keďže k podaniu odvolania došlo v zákonom stanovenej lehote.

V tejto súvislosti poukázala v prvom rade na to, že zo zápisnice z hlavného pojednávania 28. januára 2010 vyplýva, že obvinený bol prítomný na pojednávaní, ale keď sudkyňa začala čítať rozsudok, zdvihol sa a odišiel s tým, že podá sťažnosť na boj proti organizovanému zločinu. Z tohto dôvodu sa k vyhlásenému rozsudku ani nevyjadril.

S ohľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že obvinený bol prítomný na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok súdom prvého stupňa, v zmysle § 309 ods. 1 Tr. por. bol oprávnený podať proti nemu odvolanie v lehote 15 dní od jeho vyhlásenia (oznámenia), teda do 12. februára 2010. Na základe toho odvolanie podané 18. marca 2010 ako oneskorené zamietol.

Tento záver však nemožno považovať podľa názoru ministerky za správny, nakoľko pod vyhlásením rozsudku v zmysle § 309 ods. 1 Tr. por. je potrebné chápať prečítanie výrokovej časti rozsudku, jeho odôvodnenia ako i poučenia o opravnom prostriedku (§ 171 ods. 2 Tr. por.), čoho ale obvinený prítomný nebol. Práve v poučení sa pritom podľa § 171 ods. 3 Tr. por. uvádza, proti ktorým výrokom rozsudku môže podať odvolanie oprávnená osoba a v akej lehote, a tiež zároveň i to, že rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.

Napokon ministerka k uvedenému skonštatovala, že v zápisnici nie je presne určený moment, kedy obvinený počas vyhlásenia rozsudku z pojednávacej miestnosti odišiel a vo vzťahu k ustanoveniu § 171 Tr. por. nie je zo zápisnice preskúmateľné, ako bol rozsudok vyhlásený, postup krajského súdu preto nemožno považovať za zákonný.

Lehota na podanie odvolania začala v danom prípade plynúť až od momentu doručenia rozsudku obvinenému (t. j. od 12. marca 2010), a teda odvolanie obvineného bolo podané v zákonnej lehote.

Záverom ministerka len okrajovo upozornila i na tú skutočnosť, že ak súd prvého stupňa ustálil, že rozsudok z 28. januára 2010, sp. zn. 2T 17/2010, nadobudol právoplatnosť dňa 21. apríla 2010, dopustil sa v tomto smere pochybenia. Ak by sa totiž riadil rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré zamietlo odvolanie obvineného ako oneskorene podané, rozsudok by nenadobudol právoplatnosť dňom vyhlásenia rozhodnutia krajského súdu (21. apríla 2010), ale v zmysle § 183 ods. 1 písm. b/ Tr. por. už uplynutím lehoty na podanie odvolania všetkým oprávneným osobám podľa § 307 ods. 1 Tr. por., teda 12. februára 2010².

Z dôvodov uvedených preto ministerka spravodlivosti navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že napadnutým uznesením bol porušený zákon v ustanovení § 316 ods. 1 Tr. por. v neprospech obvineného L.B., zároveň aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie ako i ďalšie rozhodnutie naň obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a napokon aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Banskej Bystrici danú vec v potrebnom rozsahu znova prerokovať a rozhodnúť.

K predmetnému dovolaniu bolo dňa 25. mája 2011 na Okresný súd v Brezne doručené písomné vyjadrenie prokurátora Okresnej prokuratúry Brezno, z ktorého obsahu je zrejmé, že tento sa s právnou argumentáciou dovolania nestotožňuje.

Má za to, že v uvedenom konaní tým, že obvinený nebol na základe vlastného rozhodnutia prítomný na vyhlásení celého rozsudku súdu prvého stupňa (počas vyhlasovania rozsudku sa obvinený bez akéhokoľvek ospravedlnenia alebo požiadania o možnosť vzdialiť sa z pojednávacej miestnosti zodvihol a odišiel), by akceptovanie dovolacích dôvodov, obsiahnutých v podanom dovolaní, znamenalo porušenie ústavného princípu a porušenie práva na súdnu ochranu v súvislosti so zásadou, podľa ktorej sa rozsudky vyhlasujú verejne (čl. 46 ods. 1 a čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky). Zdôraznil, že právo na verejné vyhlásenie rozsudku bolo plne zachované, keďže súd predpísaným spôsobom umožnil obvinenému zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a v jeho rámci verejným vyhlásením rozsudku, čo obvinený až do momentu vyhlasovania rozsudku aj využil.

Na základe toho nie je potom podľa názoru prokurátora možné prijať dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por., nakoľko hlavné pojednávanie bolo vykonané v prítomnosti obvineného. K porušeniu práva obvineného zúčastniť sa na konaní pred súdom v danom prípade nemohlo dôjsť tým, že sa tento svojvoľne na základe vlastného rozhodnutia vzdialil z pojednávacej miestnosti.

Rovnako tak nie je možné podľa neho prijať ani dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por., keďže odvolací súd správne zamietol odvolanie ako oneskorene podané. Ako v tejto súvislosti podotkol ďalej, je evidentné, že obvinený bol prítomný pri vyhlasovaní rozsudku, ako aj všetky ďalšie osoby, ktorým je potrebné v zmysle § 173 ods. 1 Tr. por. doručiť rozsudok, a preto došlo k oznámeniu rozsudku v zmysle zákona. Inak by sa pripustil záver, že vyššie spomenutým obštrukčným konaním sa môžu obvinení zvýhodňovať v trestnom konaní a bola by porušená zásada rovnosti procesných práv ostatných strán. Vyhlásením časti rozsudku v neprítomnosti obvineného, ktorý svojvoľne odišiel z pojednávacej miestnosti, nebola tomuto odňatá možnosť ďalej konať pred súdom a neboli naplnené zákonné podmienky na podanie odvolania v lehote 15 dní od doručenia rozsudku.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením bez preskúmania veci dovolanie odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

K dovolaniu ministerky bolo na súd prvého stupňa dňa 30. mája 2011 doručené aj písomné vyjadrenie prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Tá ho však na rozdiel od prokurátora okresnej prokuratúry považuje za dôvodné, s jeho odôvodnením sa stotožňuje a navrhuje mu preto vyhovieť.

² poznámka: pozri R.č. 55/1971

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) v rámci predbežného preskúmania podľa § 378 Tr. por. primárne zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 Tr. por.), a že spĺňa tiež i obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.).

Zároveň dospel k záveru, že dôvody dovolania podaného v prospech obvineného sú zjavne preukázané, a preto v zmysle § 382a Tr. por. nariadil neverejné zasadnutie, v rámci ktorého bolo zistené, že dovolanie ministerky spravodlivosti je **dôvodné**.

Podľa § 382a Tr. por. dovolací súd môže rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí o dovolaní, ak zistí, že dôvody dovolania, ktoré bolo podané v prospech obvineného, sú zjavne preukázané a je zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1.

Podľa § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody.

Podľa § 309 ods. 1 Tr. por. odvolanie sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje, a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Podľa § 171 ods. 1 Tr. por. rozsudok treba vždy vyhlásiť verejne; vyhlasuje ho predseda senátu.

Podľa § 171 ods. 2 Tr. por. vyhlasujú sa úvodné slová „V mene Slovenskej republiky“, úplné znenie výroku tak, ako bol odhlasovaný, aspoň podstatná časť odôvodnenia a poučenie o opravnom prostriedku. Pri vyhlasovaní úvodných slov a výroku rozsudku prítomní povstanú.

Podľa § 171 ods. 3 Tr. por. v poučení sa uvedie, proti ktorým výrokom rozsudku môže podať odvolanie oprávnená osoba a v akej lehote. Zároveň sa v ňom uvedie, že rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorých jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní predloženého spisového materiálu tiež predovšetkým s poukazom na vyššie citované ustanovenia dospel k rovnakému názoru ako dovolateľ, a síce, že odvolanie obvineného E.B., podané na poštu 18. marca 2010, bolo podané v zákonnej 15 – dňovej lehote, a neboli teda dané dôvody na jeho zamietnutie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. ako oneskorene podaného zo strany krajského súdu.

V prvom rade treba zdôrazniť, že pre začiatok plynutia lehoty na podanie odvolania obvineným nemohol byť v predmetnom prípade smerodajný moment vyhlásenia prvostupňového rozsudku, ale až moment doručenia jeho písomného vyhotovenia obvinenému (12. marec 2010).

Pod vyhlásením rozsudku v prítomnosti obvineného v zmysle § 309 ods. 1 Tr. por. sa rozumie **prečítanie (oznámenie) výrokovvej časti rozsudku, jeho odôvodnenia a poučenia o opravnom prostriedku**, na čo napokon správne upozornila i ministerka v podanom dovolaní.

Ak teda obvinený v danom prípade opustil pojednávaciu miestnosť počas vyhlasovania rozsudku, a **nebol tak preukázateľne prítomný pri vyhlásení celého rozsudku** v zmysle § 171 ods. 2 Tr. por., nie je možné v žiadnom prípade toto vyhlásenie rozsudku považovať za jeho „oznámenie“ obvinenému v zmysle § 309 ods. 1 Tr. por.

Záverom nedá dovolaciemu súdu nepoukázať i na tú skutočnosť, že pokiaľ ide o vyjadrenie prokurátora okresnej prokuratúry k podanému dovolaniu, tak toto sa v prevažnej väčšine zaoberá dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por., ktorý však v posudzovanom prípade zo strany ministerky uplatnený nebol. V hlavičke predmetného dovolania je síce uvedené, že toto sa podáva z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por., no z jeho ďalšieho obsahu je zrejmé, že sa tu jedná len o zrejmu nesprávnosť, vzniknutú chybou v písaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

6. R O Z H O D N U T I E

Trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je dokonáný naplnením jeho zákonných znakov, t. j. okamihom, keď páchateľ najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nebanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 1 Tr. zák.) alebo sa úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 2 Tr. zák.).

Okamihom spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. v nasledujúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch od predchádzajúceho odsúdenia alebo prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je okamih jeho dokonania a nie až okamih jeho dokončenia.

(Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2011, sp. zn. 2 Tdo 54/2011).

Vyššie konkretizovaným uznesením najvyšší súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. júna 2011, sp. zn. 3 To 52/2011, odmietol.

Z o d ô v o d n e n i a:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 21. februára 2011, sp. zn. 1 T 114/2009, bol obvinený V.G. uznaný za vinného z dvojnásobného prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako sa uvádza v citovanom rozsudku.

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3, § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomu rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný a okresný prokurátor.

Odvolanie obžalovaného smerovalo do výroku o treste, ktorý považoval za neprímerane prísny.

Okresný prokurátor namietal nesprávne právne posúdenie skutkov spočívajúce v tom, že okresný súd nekvalifikoval konanie obvineného aj podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák.

Krajský súd v Žiline uznesením z 23. júna 2011, sp. zn. 3 To 154/2009 podľa § 319 Tr. por. obe odvolania zamietol ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., t.j. že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Krajský súd podľa názoru generálneho prokurátora pochybil, keď nepoužil aj právnu kvalifikáciu skutkov podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. na základe toho, že nesprávne považoval za moment spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa tohto ustanovenia až moment dokončenia tohto trestného činu tzn. až vyhlásenie rozsudku súdom prvého stupňa 21. februára 2011. Pretože, ale vtedy už uplynula 24 mesačná lehota od predchádzajúceho odsúdenia obvineného za taký istý trestný čin neprichádza podľa názoru krajského súdu už do úvahy kvalifikácia skutkov aj podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák.

S prezentovaným názorom krajského súdu však dovolateľ nesúhlasil, čo odôvodnil tým, že tento trestný čin je spáchaný už momentom dokonania, t.j. keď sú naplnené všetky jeho zákonné znaky – v tomto prípade v okamihu, keď páchateľ tri mesiace v období posledných 24 mesiacov od predchádzajúceho odsúdenia neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, pričom ďalej len tento protiprávny stav udržiaval.

Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že citovaným uznesením Krajského súdu v Žiline a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanovení § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. a v ustanovení § 319 Tr. por. v prospech obvineného V.G.

Navrhoval ďalej, aby najvyšší súd napadnuté uzneseniu krajského súdu zrušil, zrušil aj jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 21. februára 2011, sp. zn. 1 T 114/2009, ako aj

ďalšie rozhodnutia na zrušené obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Okresnému súdu Liptovský Mikuláš prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd ako súd dovolací zistil, že dovolanie podané generálnym prokurátorom spĺňa všetky obsahové a formálne náležitosti, bolo podané v zákonom stanovenej lehote a je prípustné.

Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu zistil nasledovné:

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia napadnutého dovolaním sa síce rozsiahlo zaoberá teoretickými charakteristikami pokračovacieho, trvaceho a hromadného trestného činu a následne správne konštatoval (v súlade s už doteraz ustálenou súdnou praxou), že trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je pokračovacím trestným činom trvácim s prvkami hromadného trestného činu, s tým, že trestný čin je dokončený až dokonaním posledného útoku, teda vyhlásením odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa.

Z uvedených teoretických úvah však krajský súd vyvodil nesprávny záver, t.j. že špeciálnej recidívy definovanej v § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. sa páchateľ dopustí iba v prípade ak osoba skôr odsúdená pre tento trestný čin sa opätovne dopustí tohto trestného činu a tento bude aj dokončený do 24 mesiacov od právoplatnosti skoršieho odsúdenia (resp. od prepustenia z výkonu trestu za takýto trestný čin).

Ustanovenie § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. pritom trestnosť tohto trestného činu spája len so skutočnosťou, že páchateľ si najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní čo aj z nedbanlivosti (§ 207 ods. 1 Tr. zák.), alebo úmyselne sa vyhýba (§ 207 ods. 2 Tr. zák.) plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať, alebo zaopatrovať iného, hoci bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch za taký trestný čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký trestný čin prepustený.

Pochybenie krajského súdu (ale aj súdu prvého stupňa) potom spočíva v tom, že naplnenie skutkovej podstaty tohto trestného činu videl až v momente jeho dokončenia napriek tomuto, že citované zákonné ustanovenie spája jej naplnenie už so skutočnosťou, že páchateľ sa do dvoch rokov opätovne dopustil rovnakého trestného činu a nie, že ho v tomto časovom rámci aj dokončí.

Páchateľ sa tohto trestného činu (trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.) totiž dopúšťa už tým, že si najmenej po dobu 3 mesiacov v období 2 rokov neplní svoju zákonnú povinnosť vyživovať, alebo zaopatrovať iného čo aj z nedbanlivosti.

Pokiaľ tak koná aj nad rámec troch mesiacov už len udržiava tento protiprávny stav, inak povedané spojitou, v každom časovom momente pokračuje v páchaní tejto trestnej činnosti až do jej dokončenia.

Páchaním tejto trestnej činnosti – tohto trestného činu – sa preto rozumie celá doba jeho páchania, a to až do doby pokiaľ nie je dokončený, čo sa stane až vyhlásením rozsudku prvého stupňa, čo však už nie je rozhodujúce z hľadiska naplnenia zákonných znakov uvedených v § 207 ods. 1, resp. ods. 2 vo vzťahu k ods. 3 písm. c/ Tr. zák. Dokončenie páchania skutku v uvedenom zmysle je rozhodujúce len pre posúdenie odkedy páchateľ začne páchať nový skutok.

Na základe uvedeného, ale aj na základe toho, že dôvodnosť uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. generálnym prokurátorom Najvyšší súd Slovenskej republiky bol povinný skúmať aj z hľadiska ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por., t.j. z hľadiska, či zistené porušenie zákona zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného. Pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že uvedené pochybenie konajúcich súdov zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného V.G. (tento bol uznaný za vinného rozhodnutiami oboch konajúcich súdov podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., t.j. trestným činom s rovnakou trestnosťou akú zákon spája aj s právnou kvalifikáciou, ktorá v predmetnom prípade nebola aplikovaná) o dovolaní generálneho prokurátora rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého uznesenia

7.

R O Z H O D N U T I E

I. Ak ide o spáchanie dvoch trestných činov v reálnom súbehu, prerokovávaných v dvoch samostatných súdnych konaniach, v prípade ukladania súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. súd vo výroku o treste neuvedie, že sa tento trest ukladá aj ako „úhrnný“, lebo súhrnný trest sa ukladá podľa zásad trestu úhrnného, ktorého uloženie by bolo aktuálne vtedy, ak by sa viedlo spoločné konanie v súdnej fáze trestného stíhania o oboch skutkoch. Vždy však uvedie, či súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ukladá s použitím § 41 ods. 1 alebo § 41 ods. 2 Tr. zák.

II. Zrušením právoplatného trestného rozkazu len vo výroku o treste dovolacím súdom vzniká stav neukončeného trestného stíhania rovnako, ako tomu je pri čiastočnom zrušení rozsudku (tzv. čiastočná právoplatnosť). V časti nedotknutého výroku o vine zostáva trestný rozkaz právoplatný a platí tu princíp „ne bis in idem“. Z toho vyplýva, že pri novom rozhodovaní o treste na hlavnom pojednávaní treba aplikovať ustanovenie § 166 ods. 1 Tr. por. a rozhodnúť o treste rozsudkom.

(Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2011, sp. zn. 2 Tdo 52/2011).

Vyššie označeným rozsudkom najvyšší súd o dovolaní ministerky spravodlivosti rozhodol, že právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 13. decembra 2010, sp. zn. 2T 186/2010, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. porušený zákon v prospech obvineného E.V. vo výroku o treste v ustanovení § 42 ods. 2 Tr. zák., pokiaľ tomuto v rámci ukladania súhrnného trestu nebol okrem trestu odňatia slobody uložený aj trest zákazu činnosti. Napadnutý trestný rozkaz zrušil vo výroku o treste a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Okresnému súdu Bratislava V prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Z o d ô v o d n e n i a:

Okresný súd Bratislava V, trestným rozkazom z 13. decembra 2010, sp. zn. 2 T 186/2010, uznal obvineného E.V. za vinného z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 28. apríla 2009 v čase asi o 11.40 hod. v B. na hrádzi pri bufete G. pri kontrole totožnosti hliadkou PZ a následnom služobnom zákroku hliadke Policajného zboru vydal z vrečka nohavíc 1 ks plastovú injekčnú striekačku so zataveným koncom s obsahom štyroch dielikov bledožltej kryštalickej látky, o ktorej uviedol, že sa jedná o pervitín, následným kriminalisticko-expertíznym skúmaním obsahu injekčnej striekačky so zataveným koncom bolo zistené, že striekačka obsahovala 174 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 68,8 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 120 mg absolútnej drogy, čo zodpovedá 3-6 obvykle jednorazovým dávkam drogy. Metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok.

Za to bol odsúdený podľa § 171 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, písm. h/, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol pre výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zároveň zrušený výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V z 30. apríla 2010 (v skutočnosti ide o trestný rozkaz z 30. apríla 2009), sp. zn. 0 T 115/2009 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti trestnému rozkazu z 13. decembra 2010 podal obvinený E.V. v zákonnej lehote odpor, ktorý ale na hlavnom pojednávaní 1. marca 2011, predtým ako prokurátor predniesol obžalobu, výslovným vyhlásením vzal späť. Tento trestný rozkaz v dôsledku späťvzatia odporu, ktoré späťvzatie vzala na vedomie samosudkyňa Okresného súdu Bratislava V podľa § 355 ods. 9 Tr. por. uznesením z 1. marca 2011, sp. zn. 2 T 186/2010, nadobudol právoplatnosť dňom späťvzatia odporu (§ 356 písm. b/ Tr. por.), t.j. 1. marca 2011.

Na podnet podpredsedu Okresného súdu Bratislava V podala ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky proti právoplatnému trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava V z 13. decembra 2010, sp. zn. 2 T 186/2010 dovolanie v neprospech obvineného L.V. z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., lebo podľa jej názoru okresný súd pri ukladaní súhrnného trestu porušil ustanovenie § 42 ods. 2 Tr. zák. tým, že obvinenému okrem trestu odňatia slobody neuložil aj trest zákazu činnosti, ktorý bol obvinenému uložený popri nepodmienečnom treste odňatia slobody (päť mesiacov) vo výmere dva roky trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 30. apríla 2009, sp. zn. 0 T 115/2009, výrok o treste ktorého bol zrušený v rámci ukladania súhrnného trestu. Uvedeným nesprávnym postupom došlo k porušeniu zákona v prospech obvineného L.V., pričom okresný súd pochybil aj v tom, keď obvinenému trest odňatia slobody ukladal aj ako trest úhrnný, hoci na to nebol zákonný dôvod.

Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 13. decembra 2010, sp. zn. 2 T 186/2010, bol vo výroku o treste porušený zákon v ustanovení § 42 ods. 2 Tr. zák. v prospech obvineného L.V., aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. označený trestný rozkaz zrušil vo výroku o treste, zároveň aby zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu Bratislava V prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Okresný prokurátor Bratislava V, v písomnom vyjadrení i zástupca generálneho prokurátora na verejnom zasadnutí uviedli, že dovolanie ministerky spravodlivosti je dôvodné, a preto mu navrhli vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou uvedenou v § 369 ods. 1 Tr. por., v zákonnej lehote podľa § 370 ods. 1 Tr. por., s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a tiež s uvedením dôvodu dovolania podľa § 374 ods. 2 Tr. por. ako aj to, že ministerkou spravodlivosti uplatnený dovolací dôvod (ktorým je dovolací súd podľa § 385 ods. 1 Tr. por. viazaný), je preukázaný, a preto o podanom dovolaní rozhodol na verejnom zasadnutí.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obsahuje v sebe dve implikácie. Jednak sa môže použiť na prípad nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku, ale aj vtedy, ak pri rozhodovaní súdu niektorým z typov rozhodnutí vymenovaných v ustanovení § 368 ods. 2 Tr. por. (v znení účinnom od 1. septembra 2011) došlo k nesprávnej aplikácii iného hmotnoprávneho ustanovenia. Za také možno podľa ustálenej praxe považovať tiež ustanovenia upravujúce ukladanie súhrnného trestu, vrátane ustanovenia § 42 ods. 2 Tr. zák., ktorého porušenie v prospech obvineného L.V. sa konštatuje v spomenutom mimoriadnom opravnom prostriedku.

Podľa zistenia dovolacieho súdu porušenie zákona pri ukladaní súhrnného trestu obvinenému L.V., a to v prospech obvineného je zjavné a nepochybné. Z dikcie ustanovenia § 42 ods. 2 Tr. zák. vyplýva, nielen to, že súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom (povahu odsudzujúceho rozsudku má podľa § 353 ods. 6 Tr. por. trestný rozkaz), ale aj to, že súd uloží (a to obligatórne) v rámci súhrnného trestu okrem iného, trest zákazu činnosti, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom (teda aj trestným rozkazom), ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7 Tr. zák. Ostatne uvedené ustanovenie umožňuje uložiť popri sebe trest odňatia slobody a trest zákazu činnosti. So zreteľom na to bol okresný súd povinný uložiť teraz dovolaním napadnutým trestným rozkazom obvinenému v rámci súhrnného trestu nielen nepodmienečný trest odňatia slobody, ale aj trest zákazu činnosti, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, z 30. apríla 2009, sp. zn. 0 T 115/2009 a ktorého výrok o treste bol zrušený v rámci ukladania súhrnného trestu.

Ak takto nepostupoval, porušil zákon v ustanovení § 42 ods. 2 Tr. zák. v prospech obvineného L.V. Uvedené porušenie zákona je relevantnou skutočnosťou, ktorá napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ovšem nie aj to, že obvinenému bol nesprávne trest odňatia slobody uložený zároveň ako trest úhrnný a súhrnný, hoci pri správnom použití zákona mal byť uložený len trest súhrnný keďže išlo o prípad spáchania dvoch trestných činov v reálnom súbehu. Súhrnný trest tu plní funkciu trestu úhrnného, ktorého uloženie by v prerokovávanom prípade prichádzalo do úvahy vtedy, ak by sa bolo viedlo spoločné konanie v súdnej fáze trestného stíhania o oboch skutkoch spáchaných 28. apríla 2009. Nesprávne uloženie úhrnného a zároveň súhrnného trestu zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného, a preto z tohto dôvodu vzhľadom na ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por. dovolanie aj pre toto pochybenie nebolo možné akceptovať.

Uvedené však nič nemení na opodstatnenosti podaného dovolania. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil vo výroku tohto rozsudku uvedené porušenie zákona v prospech

obvineného L.V., podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil chybnú časť napadnutého trestného rozkazu, t.j. výrok o treste v právoplatnom trestom rozkaze Okresného súdu Bratislava V z 13. decembra 2010, sp. zn. 2 T 186/2010 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok o treste obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu Bratislava V prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Pri viazanosti výslovným právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods. 1 Tr. por.) bude úlohou okresného súdu opätovne rozhodnúť o uložení súhrnného trestu obvinenému, a to zákonne súladným spôsobom.

Z hľadiska ďalšieho procesného postupu a formy rozhodnutia treba upriamiť pozornosť na nasledovné:

Čiastočným zrušením právoplatného trestného rozkazu nastal stav neukončeného trestného stíhania rovnako, ako tomu je pri čiastočnom zrušení rozsudku. V časti nedotknutého výroku o vine zostal trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V z 13. decembra 2010, sp. zn. 2 T 186/2010, právoplatný, platí tu princíp „ne bis in idem“ a zároveň platí, že aj taký trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku (§ 353 ods. 6 Tr. por.). Z toho vyplýva, že pri novom rozhodovaní o treste je potrebné aplikovať ustanovenie § 166 Tr. por. a rozhodnúť o treste rozsudkom. Rozhodnutie o otázke trestu vydaním trestného rozkazu je vylúčené, lebo na rozdiel od odvolania vyvolávajúceho prieskumné konanie pred odvolacím súdom by eventuálne podanie odporu proti trestnému rozkazu ako typu opravného prostriedku odmietajúceho skrátenú formu trestného konania vyvolalo povinnosť prerokovať vec na hlavnom pojednávaní pri súčasnom zrušení trestného rozkazu zo zákona, pričom v konečnom dôsledku by musel byť použitý postup podľa § 166 Tr. por.

8. R O Z H O D N U T I E

Lehoty uvedené v § 24 ods. 1 až 3 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom, zatýkacom rozkaze sú tzv. „poriadkovými lehotami“, tzn., že zákon s ich nedodržaním nespája žiadne sankčné následky, napr. vo forme zákazu ďalej o veci konať. Preto nedodržanie lehôt na prijatie rozhodnutia o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu stanovených v citovanom ustanovení nespôsobuje následok vo forme nemožnosti rozhodnúť aj po ich uplynutí, a to či už o jeho vykonaní alebo nevykonaní.

(Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 11. januára 2012, sp. zn. 6 Tost 40/2011).

Vyššie konkretizovaným uznesením najvyšší súd o sťažnosti prokurátorky Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici proti uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. novembra 2011, sp. zn. 4 Ntc 4/2011, rozhodol tak, že

- podľa § 22 ods. 8 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „EZR“) zrušil napadnuté uznesenie v celom rozsahu;
- európsky zatýkací rozkaz zo 4. apríla 2011, sp. zn. 40Js4191/11, 53 VRs 8495/07 a 53 VRs 8926/09, vydaný Štátnym zastupiteľstvom v Landshute, Spolková republika Nemecko, na A.M., bytom v B.B., štátneho občana Talianskej republiky, sa nevykoná a vyžiadaná osoba A.M. sa neodovzdá do Spolkovej republiky Nemecko na
 - 1) výkon trestu odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov (mínus 3 mesiace a 2 dni – väzba), uloženého rozsudkom prvostupňového súdu v Landshute z 18. februára 2008, sp. zn. 10 Ls 53 Js 8495/07 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Landshute z 8. septembra 2008, sp. zn. 3 Ns 53 Js 8495/07, za spáchanie trestného činu zámerného preťahovania konkurzného konania podľa § 64 ods. 1, § 84 ods. 1, číslo 2 nemeckého Trestného zákona,
 - 2) trestné stíhanie za trestný čin neoprávneného zmocnenia sa vlastnej veci podľa § 289 ods. 1 nemeckého Trestného zákonníka
z dôvodov uvedených v § 23 ods. 1 písm. d/ zákona č. 154/2010 Z.z. o EZR;
 - 3) výkon trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, uloženého rozsudkom prvostupňového súdu v Landshute z 13. decembra 2010, sp. zn. 01 Ds 53 Js 8926/09, právoplatného 21. decembra 2010, za spáchanie trestného činu zadržovania a sprenevery mzdy podľa § 266a ods. 1, ods. 2 číslo 2 nemeckého Trestného zákonníka,
 - 4) trestné stíhanie za trestný čin sprenevery podľa § 246 ods. 1 nemeckého Trestného zákonníka,
z humanitárnych dôvodov, vyplývajúcich z článkov 3 ods. 1, 9 ods. 1 a 18 ods. 1 Dohovoru OSN o právach dieťaťa, prijatého 20. novembra 1989 v New Yorku, ktorý má prednosť pred vnútroštátnou implementáciou Rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o európskom zatýkači a postupocho odovzdávania osôb medzi členskými štátmi.

Z o d ô v o d n e n i a:

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. novembra 2011, sp. zn. 4 Ntc 4/2011, bolo na základe návrhu prokurátorky Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici z 31. augusta 2011, sp. zn. 2 KPt 53/11, rozhodnuté o tom, že podľa § 22 ods. 4 zák. č. 154/2010 Z. z. EZR, *Európsky zatýkací rozkaz*, vydaný Štátnym zastupiteľstvom v Landshute, SRN 4. apríla 2011, na A.M. štátneho občana Talianskej republiky, povolenie na pobyt *sa nevykoná a vyžiadaná osoba sa neodovzdá do Spolkovej republiky Nemecko:*

- na výkon trestu odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov, uloženého za spáchanie trestného činu machinácií v súvislosti s konaním o konkurze a vyrovnaní podľa § 64 ods. 1, § 84 ods. 1 nemeckého trestného zákona ani trestné stíhanie za trestný čin neoprávneného zmocnenia sa vlastnej veci podľa § 289 ods. 1 nemeckého trestného zákona *z dôvodov § 23 ods. 1 písm. d/ zákona o EZR;*

- na výkon trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, uloženého za spáchanie trestného činu zadržovania a sprenevery mzdy podľa § 266 ods. 1, ods. 2 nemeckého trestného zákona ani trestné stíhanie za trestný čin sprenevery podľa § 246 ods. 1 nemeckého trestného zákona *z humanitárnych dôvodov, vyplývajúcich*

z článkov 3 ods. 1, 9 ods. 1 a 18 ods. 1 Dohovoru OSN o právach dieťaťa, prijatého dňa 20. novembra 1989 v New Yorku, ktorý má prednosť pred vnútroštátnou implementáciou Rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o Európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi.

Proti tomuto rozhodnutiu podala hneď po jeho vyhlásení prokurátorka Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici sťažnosť - a to konkrétne proti tej jeho časti, v ktorej nebolo vyhovené jej návrhu z humanitárnych dôvodov. Sťažnosť podrobne odôvodnila.

K predmetnej sťažnosti zaslal prostredníctvom svojho obhajcu písomné vyjadrenie i vyžiadanej A.M.

Vyžiadanej v podanom vyjadrení opätovne upriamil pozornosť i na tú skutočnosť, že ku dňu rozhodovania krajského súdu ubehlo odo dňa jeho zadržania (12. júla 2011) viac ako 100 dní, pričom on nemá žiadnu vedomosť o tom, z akého dôvodu sa nepodarilo dodržať lehotu ustanovenú zákonom na rozhodnutie o výkone EZR. S ohľadom na to namíeta preto porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, konkrétne porušenie práva na spravodlivý proces v kontexte práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, čo predstavuje podľa neho zákonnú prekážku jeho vydania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o riadnom opravnom prostriedku primárne zistiac, že sťažnosť je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou, v zákonnej lehote a na príslušnom súde, postupom v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľka podala sťažnosť, ako i konanie týmto výrokom predchádzajúce a dospel k takému záveru, že podaná sťažnosť **nie je dôvodná**.

V ďalších častiach odôvodnenia uznesenia Najvyšší súd podrobne argumentoval vo vzťahu k jednotlivým výrokom a reagoval na námietky uplatnené v sťažnosti prokurátorky, aj na vyjadrenie vyžiadanej osoby A.M. k sťažnosti prokurátorky.

Čo sa týka aplikácie § 24 zákona o EZR najvyšší súd uviedol:

Vo vzťahu k námietkam vyžiadaného smerujúcim k nedodržaniu lehôt podľa § 24 zákona o EZR na prijatie rozhodnutia o výkone európskeho zatykacieho rozkazu považuje sťažnostný súd za nevyhnutné zdôrazniť tú skutočnosť, že hoci aj je z obsahu predloženého spisového materiálu zrejma nedôslednosť v konaní krajského súdu, pokiaľ ide o dodržanie príslušných ustanovení § 24 zákona o EZR, táto nemôže sama osebe predstavovať zákonnú prekážku jeho príp. vydania do Spolkovej republiky Nemecko. Takýto následok spojený s nesplnením predmetných lehôt nevyplýva totiž nielen zo zákona o EZR, ale ani z rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi. Z ich obsahu možno však ale naopak vyvodiť, že jediným zmyslom určenia lehôt v § 24 zákona o EZR je to, aby sa v konaní o európskom zatykacom rozkaze postupovalo čo najrýchlejšie, pričom členský štát, ktorý opakovane spôsobuje prieťah na strane iného členského štátu pri vykonávaní európskych zatykačov, je v zmysle čl. 17 ods. 7 vyššie citovaného rámcového rozhodnutia povinný o tom informovať radu s cieľom zhodnotiť vykonávanie tohto rámcového rozhodnutia na úrovni členského štátu.

S poukazom na uvedené teda tunajší súd konštatuje, že **nedodržanie lehôt na prijatie rozhodnutia o výkone európskeho zatykacieho rozkazu stanovených v § 24 zákona o EZR nespôsobuje následok vo forme nemožnosti rozhodnúť aj po ich uplynutí, a to či už o jeho vykonaní alebo nevykonaní**. Na tomto závere by pritom nič nezmenila ani tá skutočnosť, ak by dôvodom nesplnenia uvedených lehôt boli neodôvodnené prieťahy na strane vykonávajúcich justičných orgánov.

Len na dôvažok možno však zároveň dodať, že dôvodom nedodržania lehôt na prijatie rozhodnutia o výkone európskeho zatykacieho rozkazu a v tejto súvislosti teda aj otázkou prípadných prieťahov by bolo potrebné sa zo strany krajského súdu dôslednejšie zaoberať v tom prípade, ak by sa vyžiadaná osoba nachádzala vo vydávacej väzbe (maximálnu dĺžku ktorej zákon o EZR jednoznačne nestanovuje), a to práve s ohľadom na v tomto smere do úvahy prichádzajúce uplatnenie ust. § 16 ods. 3 písm. c/ zákona o EZR, upravujúceho dôvody prepustenia vyžiadanej osoby z vydávacej väzby.

Z dôvodov vyššie uvedených preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia (vzhľadom na špeciálnu právnu úpravu v ust. § 22 ods. 8 zákona o EZR bol povinný vo veci rozhodnúť sám).

9. ROZHODNUTIE

I. Spáchanie trestného činu úkladnej vraždy závažnejším (surovým - § 138 písm. c/ Tr. zák.) spôsobom konania podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. môže vyplývať aj z charakteru použitej zbrane a spôsobu jej použitia, okolností prípadu a intenzity útoku, pokiaľ si v dôsledku toho obeť trestného činu uvedomuje nevyhnutnosť svojej bezprostrednej brutálnej fyzickej likvidácie, čím je vystavená mimoriadnym psychickým útrapám.

II. Usmrtenie iného s vopred uváženou pohnútkou surovým (tj. závažnejším) spôsobom konania podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/Tr. zák. (vzhľadom na § 138 písm. c/ Tr. zák.), ktoré spočíva v konaní na objednávku v zmysle osobitného motívu podľa § 140 písm. a/ Tr. zák. a je realizované v úmysle získať majetkový prospech od objednávateľa, napĺňa tiež zákonné znaky úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e/, písm. f/ Tr. zák.

(Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. novembra 2011, sp. zn. 5 To 12/2011).

Najvyšší súd uvedeným uznesením odvolanie obžalovaného Š.K. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 4. augusta 2011, sp. zn. PK-2 T 9/2011, podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a:

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej len špecializovaný trestný súd) rozsudkom zo 4. augusta 2011, sp. zn. PK – 2T 9/2011, uznal obžalovaného Š.K. za vinného z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c/ Tr. zák. v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

1/ potom čo si v presne nezistený deň od doposiaľ nestotožnenej osoby zaobstaral dve pracovné uniformy polície Slovenskej republiky pohyboval sa dňa 8. júla 2010 v čase okolo 21.50 hod. v H., v blízkosti rodinného domu, v ktorom býval L.B., a následne dňa 9. júla 2010 v čase asi o 21.05 hod. prišiel na svojom osobnom motorovom vozidle zn. Honda Civic, striebornej svetlej metalízy, z ktorého predtým odmontoval evidenčné číslo pred rodinný dom L.B. do H., kde po príchode na miesto vystúpil zo svojho vozidla, ktoré nechal naštartované, vytiahol zo svojho vozidla v zelenej igelitovej taške ukrytú, krátku brokovú strelnú zbraň značky Hubertus Prague kal. 16/16, ktorú si vopred zadovážil a rozbehol sa za L.B., pričom I.B. mu stála v ceste, na to Š.K. bežiac okolo nej zbraňou vystrelil vedľa ucha I.B., pričom v tom čase už L.B. bežal smerom k S. ulici a Š.K. za ním, medzitým I.B. kričala na svojho syna T.P. o pomoc, potom Š.K. dobehol L.B., ktorý sa potkol a spadol na zem, Š.K. vybral zbraň z igelitovej tašky, ktorú následne odhodil a z bezprostrednej blízkosti vystrelil na hlavu L.B., ktorý následkom výstrelu utrpel devastačné zranenia, zväčša ľavej časti lebky, ktorým na mieste podľahol.

2/ Š.K. si v doposiaľ neustálenej dobe zadovážil a na neznámom mieste až do dňa 9. júla 2010 do 21.05 hod. držal bez povolenia podomácky upravenú dlhú palnú zbraň - brokovú dvojku československej výroby, továrenskej značky Hubertus Prague, kal. 16/16, označenej československými značkami z roku 1921, spoločne s dvoma nábojmi kalibru 16, českého výrobcu zn. Sellier & Bellot, typ Junior, ktoré boli laborované hromadnými strelami s priemerom olovených brokov 5,1 mm.

Špecializovaný trestný súd obžalovaného Š.K. za to odsúdil podľa § 144 ods. 2, § 41 ods. 2 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov, pričom obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Zároveň mu podľa § 60 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. uložil trest prepadnutia vecí, a to brokovej strelnej zbrane značky Hubertus Prague, kal. 16/16, 2 ks igelitových vreciek zaistených pri obhliadke miesta činu a 2 ks policajných uniforiem spolu s dvoma šiltovými čiapkami s označením Polícia, čierneho opasku s tlakovou nádobou zaistených pri domovej prehliadke a prehliadke iných priestorov.

Rovnako mu podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky a podľa § 77 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. rovnako tak povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody

jedenkrát v kalendárnom týždni osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho pobytu.

Nakoniec obžalovanému Š.K. podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť nahradiť poškodenej I.B. škodu vo výške 4 000 (štyritisíc) €.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný Š.K.

Odvolanie obžalovaného Š.K., ktoré odôvodnil v obsiahlom písomnom podaní jednak sám a jednak prostredníctvom svojho obhájcu, smerovalo čo do výroku o vine a o treste.

V prvej časti odôvodnenia podaného odvolania obžalovaný Š.K. namietal skutkové zistenia špecializovaného trestného súdu a v druhej časti odôvodnenia podaného odvolania obžalovaný Š.K. namietal právne závery špecializovaného trestného súdu, vo vzťahu ku ktorým uplatnil tieto relevantné námietky :

- podľa neho nebol naplnený zákonný znak surovým alebo trýznivým spôsobom, keďže podľa ustálenej judikatúry sa v takomto prípade má na mysli taký spôsob útoku, ktorý je spojený s ubíjaním obeť a nápaditejšou devastáciou jej tela, pričom o surový spôsob nepôjde vtedy, ak páchatel' okamžite usmrtí iného jedným úderom, jednou bodnou ranou do srdca alebo zastrelením;
- v prípade držby zbrane bez povolenia, nemôže ísť o zločin nedovoleného ozbrojovania, pokiaľ bol páchatel' legálnym držiteľom zbrojného preukazu, keďže v takomto prípade pôjde len o správny delikt v zmysle zákona o zbraniach a streľive.

Z týchto dôvodov sa obžalovaný Š.K. podaným odvolaním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol s tým, aby ho v konečnom dôsledku po doplnení dokazovania v rozsahu ním navrhnutom spod obžaloby oslobodil.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por., alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolania proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom odvolanie obžalovaného Š.K. nie je dôvodné.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom **nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetné skutky stali spôsobom popísaným vo výroku napadnutého rozsudku, že ich spáchal obžalovaný Š.K. a že z jeho konania nastali tam uvedené následky, pokiaľ ide o úmyselné usmrtenie L.B. s vopred uváženou pohnútkou surovým spôsobom, a to strelnou zbraňou a streľivom zadováženým a držaným bez povolenia.**

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že **výrok o vine obžalovaného Š.K. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.**

V ďalšej časti odôvodnenia uznesenia najvyšší súd podrobne reagoval na jednotlivé námietky odvolateľa súvisiace so zisteným skutkovým stavom.

Pokiaľ ide o právne posúdenie tejto trestnej veci rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že konanie obžalovaného Š.K. po stránke subjektívnej i objektívnej naplnilo znaky **obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c./ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c./ Tr. zák. spáchaného vo viaccinnom súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so**

zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., keďže obžalovaný Š.K. úmyselné usmrtil L.B. s vopred uváženou pohnútkou surovým spôsobom, a to strelnou zbraňou a strelivom zadováženým a držaným bez povolenia.

V posudzovanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že **zákonné znaky obzvlášť závažnému zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c./ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c./ Tr. zák. boli bezpochyby naplnené.**

Podkladom pre tento záver je skutočnosť, že obžalovaný Š.K. úmyselne usmrtil nebohého L.B. s vopred uváženou pohnútkou. Bolo nepochybne preukázané, že v jeho prípade nešlo o konanie impulzívne a neuvážené, ale o konanie založené na úmysle, ktorým disponoval určitý časový úsek (viď aj jeho preukázaná prítomnosť na mieste činu deň predtým atď.). Toto jeho konanie sa vyznačovalo zložitejšou prípravou a vyžadovalo si určitý predchádzajúci plán a koordináciu v čase, priestore a prostriedkoch. Konanie obžalovaného Š.K. cielene smerovalo k následku usmrť nebohého L.B. za každú cenu, pričom tento jeho úmysel bol nakoniec aj realizovaný spôsobom, ktorý špecializovaný trestný súd správne právne posúdil ako surový.

Obžalovaný Š.K. nebohého L.B. usmrtil **výstrelom do hlavy z bezprostrednej vzdialenosti z brokovej zbrane poloplášťovou strelou laborovanou hromadnou strelou s priemerom olovených brokov 5,1 mm (inak obvykle používanými na lov zveri)**, ktorá nebohému L.B. spôsobila devastačné zranenie hlavy nezlučiteľné s jeho životom. V tomto smere treba ešte dodať, že útok obžalovaného Š.K. na osobu nebohého L.B. sa vyznačoval extrémne vysokou intenzitou a mierou brutality, pričom v danom prípade nešlo len o jeden jediný smrteľný výstrel, ale takpovediac o neľútostnú fyzickú likvidáciu, ktorá trvala určitú dobu. Z obrazového záznamu vyplýva, že obžalovaný Š.K. potom, čo z motorového vozidla vytiahol vražednú zbraň, prvýkrát vystrelil na nebohého L.B. napriek tomu, že mu v smere streľby stála manželka nebohého, svedkyňa I.B., a keď ho netrafil, pokračoval v útoku tým, že ho začal prenasledovať, a keď nebohý L.B. pri útoku na asfaltovej ceste spadol a zostal ležať, obžalovaný Š.K. ho dobehol a L.B. ležiaceho na zemi usmrtil ďalším výstrelom do hlavy z bezprostrednej blízkosti.

V tejto súvislosti nie je podstatné a ani sa nevyžaduje, aby tento útok zároveň vyvolal aj zvýšené utrpenie poškodeného.

Podstatné pre právne posúdenie je to, že v posudzovanom prípade **vzhľadom na použitú vražednú zbraň** (broková zbraň s poloplášťovou strelou používanými pri love na zver) **a spôsob útoku** (brutálne a dôsledné zrealizovanie zamýšľaného následku bez akéhokoľvek ohľadu na v tom čase existujúce podmienky – takpovediac neľútostná fyzická likvidácia, ako keby skutočne išlo „o lov na zver“), **išlo o takú mieru surovosti, ktorá sa výrazne vymykala z rámca bežného u väčšiny trestných činov tohto druhu.**

Tu treba zdôrazniť, že senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky len nadviazal na svoj právny názor vyjadrený už v trestnej veci obvineného J. M. v rozsudku z 28. septembra 1999, sp. zn. 5 To 52/1999, ktorým bol dotýčny odsúdený pre konanie, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že na poškodenú, ktorá ho ako partnera dlhodobo odmietala, z bezprostrednej blízkosti vystrelil z vojenskej pušky s podomácky skrátanou hlavňou poloplášťovým projektilom, ktorým jej spôsobil rozsiahle devastačné zranenia tvárovej časti nezlučiteľné s jej životom, ktoré konanie bolo zo strany odvolacieho súdu rovnako právne posúdené ako surovým spôsobom.

Pochybil však špecializovaný trestný súd, pokiaľ konanie obžalovaného Š.K. právne neposúdil aj podľa § 144 ods. 2 písm. e/, písm. f/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. a/ Tr. zák., t. j., že nebohého L.B. usmrtil na objednávku s vopred uváženou pohnútkou v úmysle získať majetkový prospech, i keď pre takýto právny záver jednoznačne svedčili viaceré vykonané dôkazy dokumentujúce nepriaznivú finančnú situáciu obžalovaného Š.K. (výpoveď svedkyne E.B. a listinné dôkazy od finančných ústavov o poskytnutých úveroch a plnení ich podmienok) a jeho snahu túto situáciu zmeniť (napr. výpovede svedkov P.P. a I.H.). Pre toto právne posúdenie konania obžalovaného Š.K. napokon v neposlednom rade svedčili aj závery znalkyne z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých PhDr. E.F., ktorá z hľadiska motivačného pozadia konania obžalovaného Š.K. dospela k záveru, že v jeho prípade išlo **o zisťný motív.**

Treba dodať, že v úmysle získať majetkový prospech bude vražda spáchaná predovšetkým v prípadoch, kedy konanie páchatel'a bude smerovať k zmocneniu sa veci, peňazí alebo iného majetku obete. Môže však ísť aj o prípad **tzv. vraždy na objednávku**, kedy páchatel'ovi bola prisľúbená za vykonanie vraždy odmena, alebo kedy páchatel' vzhľadom k okolnostiam odmenu dôvodne očakáva.

V posudzovanej veci zabezpečenými a vykonanými dôkazmi bolo bezpochyby preukázané, že v prípade násilného usmrtenia L.B. **vzhľadom na spôsob vykonania tohto činu išlo o tzv. vraždu na objednávku, ktorej priamym vykonávateľom bol práve obžalovaný Š.K.**

Z uvedeného je ďalej zrejmé, že na tomto skutku participovali aj ďalšie osoby, pokiaľ ide o ich účasť na mieste činu a v jeho blízkom okolí v čase spáchania tohto skutku, resp. krátko predtým (viď vyššie uvedená telekomunikačná prevádzka obžalovaného a neznámych osôb) a v neposlednom rade aj následne vykonané podozrivé finančné prevody a hotovostné výbery. V tomto smere nie je podstatné, že sa po zadržaní obžalovaného Š.K. nepodarilo v rovine rozumnej istoty ustáliť aj osobu objednávateľa alebo osoby, ktoré by bolo možné spojiť s prípadným prísľubom vyplatenia finančnej odmeny. Čo však bezpochyby bolo preukázané je skutočnosť, že obžalovaný Š.K. sa s nebohým L.B. predtým vôbec nepoznali, čo by vylučovalo motiváciu jeho konania na podklade nejakého osobnostného konfliktu medzi nimi. Rovnako však bezpochyby bola preukázaná u obžalovaného Š.K. **jeho dlhodobá nespokojnosť s nedostatkom finančných prostriedkov, ktorá ho motivovala k rozhodnutiu tento stav zmeniť aj za cenu spôsobenia tohto trestnoprávneho následku.**

Rozhodnutie je ťažiskom i vyvrcholením motivačného procesu. Celý motivačný proces, ktorý rozhodnutiu predchádza, všetko to, čo je pred rozhodnutím, smeruje k nemu ako medzníku a na druhej strane všetko to, čo prichádza po rozhodnutí, teda konanie a čin, **je iba jeho logickým dôsledkom.** Motivujúca nespokojnosť a proces ňou vyvolaný vedú a celkom prirodzene sa stupňujú k rozhodnutiu ako ťažiskovému štádiu, v ktorom dochádza k voľbe spôsobov a prostriedkov, akými sa motivujúca nespokojnosť má odstrániť. Obžalovaný Š.K. nedostatok finančných prostriedkov a svoju nespokojnosť s týmto stavom sa rozhodol odstrániť spáchaním úkladnej vraždy za finančnú odmenu, ktorý čin napokon aj spáchal.

Len v takomto kontexte zabezpečených a vykonaných dôkazov je potom možné logicky vysvetliť skutky spáchané obžalovaným Š.K. z hľadiska motivačného pozadia jeho konania, ktoré sa však ale zo strany špecializovaného trestného súdu malo odraziť v podobe adekvátneho právneho posúdenia aj ako **obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy spáchanej na objednávku v úmysle získať majetkový prospech.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyššie uvedené hmotnoprávne pochybenie špecializovaného trestného súdu (v prospech obžalovaného) nemohol napraviť pre nedostatok odvolania na strane prokurátora napriek tomu, že sa tento v záverečnej reči takejto právnej kvalifikácie (v úmysle získať majetkový prospech) konania obžalovaného Š.K. v bode I. podanej obžaloby domáhal.

Napokon neobstojí ani ostatná odvolacia námietka obžalovaného Š.K. založená na argumentácii, že v prípade držby zbrane bez povolenia, nemôže ísť o zločin nedovoleného ozbrojovania, pokiaľ bol páchatel' legálnym držiteľom zbrojného preukazu, keďže v takomto prípade pôjde len o správny delikt v zmysle zákona o zbraniach a strelive. Znak skutkovej podstaty zločinu nedovoleného ozbrojovania podľa § 294 ods. 2 Tr. zák. spočívajúci v tom, že páchatel' drží zbraň „bez povolenia“ totiž znamená, že zbraň drží „bez vedomosti“ polície, t.j. za situácie, keď polícia vôbec nemá vedomosť o tom, že určitá konkrétna osoba drží zbraň a taktiež nemá vedomosť o tom, o akú zbraň ide a že takáto zbraň je vôbec na území Slovenskej republiky.

Z listinných dôkazov pritom vyplýva, že vražedná zbraň (brokovnica značky Hubertus Prague kaliber 16/16, mala byť v roku 2000, potom čo jej bývalý legálny majiteľ zomrel, znefunkčnená a znehodnotená spálením pod dohľadom komisie v peci v Železiarňach Podbrezová.

V ďalších častiach odôvodnenia uznesenia sa najvyšší súd podrobne zaoberal výrokom o treste.

10. R O Z H O D N U T I E

I. Návrh na nahradenie väzby sa v zmysle § 72 ods. 1 písm. b/ Tr. por. vždy považuje aj za žiadosť o prepustenie z väzby. Ak nebolo rozhodnuté o prepustení z väzby pre pominutie dôvodov väzby (§ 71 Tr. por.), vo vzťahu k navrhovanej garancii je potrebné rozhodnúť ďalším samostatným výrokom.

II. Ak súd rozhoduje o väzbe po podaní obžaloby v zmysle § 238 ods. 3 Tr. por., teda postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 Tr. por., je takýmto rozhodnutím aj rozhodnutie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby. V takom prípade súd už nebude rozhodovať o ponechaní obvineného vo väzbe (§ 72 ods. 1 písm. e/ Tr. por.), alternatívne o jeho prepustení z väzby bez predchádzajúcej žiadosti obvineného (§ 72 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

III. Ak sa rozhoduje o väzbe postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 Tr. por. (teda aj v situácii uvedenej v § 238 ods. 3 Tr. por.), lehota na podanie sťažnosti sa vždy riadi ustanovením § 83 ods. 2 Tr. por., ktoré je vo vzťahu k ustanoveniu § 187 ods. 1 Tr. por. ustanovením špeciálnym. V zmysle § 34 ods. 4 Tr. por. je potrebné obvineného o takejto okolnosti poučiť aj v prípade, ak požiadal, aby sa pri rozhodovaní o väzbe konalo v jeho neprítomnosti (§ 72 ods. 2 veta šiesta Tr. por.).

(Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 3. mája 2012, sp. zn. 2 Tost 10/2012).

Citovaným uznesením najvyšší súd podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosti obvinených A.P., V.L., Y.N. a M.O. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 19. apríla 2012, sp. zn. BB -3T 13/2012, zamietol ako nedôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a:

Napadnutým uznesením po podaní obžaloby Špecializovaný trestný súd rozhodol tak, že:

Výrokom v bode I. podľa § 238 ods. 3 Tr. por. obvineného A.P. ponechal vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a obvinených V.L., Y.N. a M.O. ponechal vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por.

Výrokom v bode II. podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por. písomný sľub obvinených A.P. a V.L. neprijal.

Výrokom v bode III. podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por., dohľad probačného a mediačného úradníka nad obvineným Y.N. neuložil.

Proti uzneseniu podali ihneď po vyhlásení sťažnosť všetci štyria obvinení, ktorú neskôr písomne odôvodnili.

Obvinený P. v sťažnosti podanej prostredníctvom obhajcu uviedol, že v súčasnej dobe neexistujú dôvody na ďalšie trvanie preventívnej väzby a súd neuviedol žiadne skutočnosti, z ktorých by tieto dôvody vyplývali. Štruktúra údajnej zločineckej skupiny bola zrušená. Na obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti sa nemožno odvolávať počas celého konania a v jeho súčasnej fáze sú už všetky dôkazy procesne zabezpečené a zadokumentované.

O žiadosti obvineného o prepustenie z väzby zo 16. marca 2012 doposiaľ nebolo právoplatné rozhodnuté.

Ďalej sťažovateľ v podaní uvádza ním tvrdené chyby postupu v prípravnom konaní, okolnosť, že dokazovanie sa malo zameriavať len na objasňovanie skutočností v neprospech obvineného a že časť skutkov, ktoré sú predmetom vzneseného obvinenia, bola vylúčená zo spoločného konania, čo má mať za cieľ skončiť prípravné konanie do maximálnej novej lehoty väzby v prípravnom konaní.

Pre prípad názoru súdu, že dôvod preventívnej väzby nepominul, navrhuje nahradiť väzbu písomným sľubom obvineného alebo dohľadom probačného a mediačného úradníka, pričom za výnimočné okolnosti prípadu považuje porušenie práv obvineného a jeho rodinné pomery, nakoľko sa stará o syna, matku a dcéru, ktorým zabezpečuje výživu.

Obvinený P. v osobne podanej sťažnosti uvádza, že senát sa nedostatočne zaoberal naplnením väzobných dôvodov. To spája s rozborom dôkazov vykonaných v prípravnom konaní, z ktorého vyvodzuje záver, že u jeho osoby trestná činnosť nebola dostatočne dokázaná.

Prostriedky na osobné finančné zabezpečenie si obvinený dlhodobo zabezpečuje výkonom advokácie a ak mal v rokoch 2008 a 2009 nižší príjem, bolo to pre výkon množstva práce firme L. s.r.o., ktorá mala byť honorovaná neskôr. Situáciu riešil úverom, čo nezodpovedá záveru o vysokom príjme z trestnej činnosti.

Obvinený má za to, že v prípravnom konaní sa dôkazná situácia oslabovala, keďže v obžalobe je vo vzťahu k jeho osobe menej skutkov než vo vznesenom obvinení. Samotné podanie obžaloby nemôže byť dôvodom na predĺženie väzby.

Z uvedených dôvodov žiada o prepustenie z väzby na slobodu.

Obvinený L. v sťažnosti podanej prostredníctvom obhajcu uvádza, že v dôsledku opretia záveru súdu vo vzťahu k dôvodom útekov väzby o okolnosť, že má matku a byť na Ukrajine, by vôbec nemohol byť prepustený na slobodu. Manželka, ktorá je tiež stíhaná v tej istej veci, je na slobode a nikam neušla.

Vo zvyšku obsahu podania je argumentácia obvineného zhodná ako u obvineného P., vrátane návrhu nahradiť väzbu jeho písomným sľubom alebo dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Sťažnosť obvineného N. podaná prostredníctvom obhajcu je okrem špecifik, týkajúcich sa osôb spoluobvinených obsahovo, resp. aj výslovne zhodná so sťažnosťami obvinených P. a L., podaných prostredníctvom ich obhajcov, vrátane návrhu na nahradenie väzby.

Obvinený O. sťažnosť písomne odôvodnil vlastným podaním. Uvádza v ňom, že súd rozhodoval o jeho ponechaní vo väzbe z „kolektívneho“ hľadiska. Nesúhlasí s okolnosťou, že by v jeho prípade neboli dané mimoriadne okolnosti, ktoré by umožňovali nahradiť väzbu. To odôvodňuje svojím hodnotením výsledkov dokazovania, podľa ktorých sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti, a to aj pokiaľ ide o obvinenie z prevádzčstva. Preto žiada o prepustenie na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) preskúmal vec v rozsahu podľa § 192 ods. 1 Tr. por. a zistil, že sťažnosti obvinených nie sú dôvodné.

Toto rozhodnutie najvyššieho súdu nadväzuje a je z hľadiska jeho obsahovej podstaty zhodné s jeho predchádzajúcim rozhodnutím z 3. mája 2012, sp. zn. 2 Tost 11/2012, ktorým rozhodol o sťažnosti prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obvinených V.L. a M.O. proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu zo 4. apríla 2012, sp. zn. Tp 35/2010, ktorým rozhodol o žiadosti obvinených P., L. a O. o prepustenie z väzby. Taktiež je toto rozhodnutie z hľadiska názoru na danosť väzobných dôvodov a nemožnosť nahradiť väzbu obsahovo zhodné s rozhodnutím najvyššieho súdu z 3. apríla 2012, sp. zn. 4 Tost 10/2012, ktorým rozhodol o sťažnosti obvineného N. proti uzneseniu, ktorým sudca pre prípravné konanie zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby.

Ide tu o opakované rozhodovanie o tej istej otázke (ďalšom väzobnom stíhaní obvinených) v období od 3. apríla 2012 do 3. mája 2012, keď sa v konaní vykonávali len nedôkazné úkony, a to preštudovanie vyšetrovacieho spisu a podanie obžaloby, po čom opäť nasledovalo obligatórne rozhodovanie o väzbe podľa § 238 ods. 3 Tr. por. Týmto popisom priebehu konania v predchádzajúcom období je zároveň daná odpoveď na námietku doterajšieho právoplatného nerozhodnutia o žiadosti obvineného P. o prepustenie z väzby, doručenej Špecializovanému trestnému súdu 19. marca 2012 (vyššie uvedené uznesenie vo veci 2 Tost 11/2012), pričom aj pri takomto zhluku rozhodovania nejde o lehotu počítanú na mesiace.

Aj z hľadiska obsahu žiadostí, vyjadrení a sťažností obvinených je ich argumentácia v dotknutých prípadoch s nevýraznými rozdielmi zhodná.

Je preto potrebné z väčšej časti odkázať na uznesenie najvyššieho súdu z 3. mája 2012, sp. zn. 2 Tost 11/2012, resp. replikovať podstatnú časť jeho odôvodnenia.

Podstatnými závermi skoršieho aj tohto rozhodnutia je pretrvávajúce väzobných dôvodov u obvinených (aktuálne všetkých štyroch väzobne stíhaných), a to dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a u obvinených V.L., Y.N. a M.O. aj podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por., ako aj nemožnosť nahradiť väzbu zákonom

ustanovenou garanciou, pri súčasnom konštatovaní pretrvávania podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, ktorá je predmetom konania. Popri tom je potrebné súhlasiť aj s argumentáciou Špecializovaného trestného súdu v preskúvanom rozhodnutí, ako aj uviesť, že postup tohto súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, bol vykonaný v súlade so zákonom.

Platí teda nasledovné:

Podozrenie zo spáchania (už v súčasnosti žalovaných) skutkov pretrváva. Je zároveň potrebné upozorniť na okolnosť, že alternatívou podania obžaloby je zastavenie trestného stíhania. K nemu by v predmetnej veci mohlo na základe výsledkov dokazovania dôjsť za podmienok uvedených v § 215 ods. 1 písm. a/ až písm. c/ Tr. por., čo zodpovedá nepochybnému záveru, že sa skutok nestal, nespáchal ho obvinený, alebo že skutok nie je trestným činom.

Vykonané dokazovanie a na jeho základe prechod do fázy súdneho konania po podaní obžaloby neznamená uznanie viny, ale umožnenie súdu rozhodnúť o nej, ak podozrenie vedúce ku vzneseniu obvinenia nebolo rozptýlené v prípravnom konaní.

Pokiaľ ide o väzobné dôvody, u obvinených V.L. a M.O. bola konštatovaná obava z vyhýbania sa trestnému stíhaniu (§ 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por.) právoplatným rozhodnutím o ich vzatí do väzby. V ďalšom priebehu konania bola väzba predĺžovaná v súlade so zákonom. Keďže konanie vstupuje do svojej vyššej fázy po podaní obžaloby s kvalifikáciou, aká je v nej obsiahnutá (vrátane trestného činu v kategórii obzvlášť závažný zločin), obava z úteku, resp. vyhýbania sa trestnému stíhaniu nemá ako pominúť (naopak, v súvislosti s priblížením sa možnému trestu v prípade odsúdenia sa stáva reálnejšou).

Uvedené neplatí rovnako o dôvode preventívnej väzby (§ 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.). Tam nie je pravdepodobné pokračovanie v tej istej aktivite (označenej obvinením a obžalobou za kriminálnu), ktorá bola zadržaním obvinených a vznesením obvinenia rozvrátená. Vzhľadom na predpokladaný (zatiaľ nie pred súdom dokázaný) rozsah a podobu trestnej činnosti je však zrejmé, že obvinení sú spôsobilí (za vyššie uvedené skutkové predpoklady) zadovažovať si s vysokou efektívnosťou príjem organizovanou trestnou činnosťou takého druhu, pre akú sú stíhaní. Z hľadiska dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemusí byť v tomto smere dokázaná istota, ale len dôvodná obava. Táto bola v priebehu konania po vznesení obvinenia podporená v tom zmysle, že podozrenie zo spáchania činov sa nerozptýlilo, prokurátor naopak po vykonaní dokazovania podal obžalobu.

Sťažnostné námietky týkajúce sa postupu orgánov činných v prípravnom konaní pri dokazovaní, tvrdených procesných chýb alebo dokonca hodnotenia dôkazov sú uplatniteľné v opravnom prostriedku proti neskoršiemu meritórnemu rozhodnutiu (ak vyznie v neprospech obvinených). Z hľadiska rozhodovania o danosti väzobných dôvodov nemožno spochybníť ani vylúčenie niektorých skutkov zo spoločného konania.

K ďalším aktuálnym sťažnostným námietkam obvinených je potrebné uviesť:

Hodnotenie dôkazov, ktoré prezentujú obvinení P. a O. je z hľadiska rozhodovania súdu o väzbe irelevantné, keďže podozrenie zo spáchania činov nepominulo, čo viedlo prokurátora k podaniu obžaloby, a nie k zastaveniu trestného stíhania (a tento zásadný záver nemôže na základe obsahu vykonaného dokazovania vo vzťahu k podaniu obžaloby spochybníť ani najvyšší súd). Spochybňovanie možného záveru o vine je legitímnou súčasťou obhajoby, pre ktorú je v tomto smere vytvorený zákonný procesný priestor v už prebiehajúcim súdnom konaní, ktorého prvotným účelom je rozhodnúť práve o tejto otázke.

Samotné podanie obžaloby nie je dôvodom na pretrvávajúcu väzbu, ako sa to uvádza v sťažnostných námietkach. Musí k nemu pristúpiť aj rozhodnutie procesného súdu o väzbe v lehote uvedenej v § 238 ods. 3 a § 76 ods. 3 Tr. por., teda v lehote, na ktorú bola väzba v prípravnom konaní naposledy predĺžená (konkrétne do 12. mája 2012). To je potrebné na splnenie podmienky uvedenej v Čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, pričom dotknutý rozhodovací proces sa završuje týmto rozhodnutím.

K tomu je potrebné uviesť, že súd (senát) splnil zákonnú povinnosť rozhodnúť o väzbe po podaní obžaloby vo vyššie uvedenej lehote, aj keď v čase jeho rozhodovania ešte nebolo rozhodnuté o sťažnosti proti predchádzajúcemu uzneseniu sudcu pre prípravné konanie, ktorým rozhodoval o žiadostiach obvinených o prepustení z väzby v prípravnom konaní. Ide o orgány s rozlíšenou pôsobnosťou (sudca pre prípravné konanie a súd), pričom v čase rozhodovania súdu (senátu) bol právoplatne daný režim väzby obvinených v podobe, zodpovedajúcej stavu pred rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie (ktoré nebolo právoplatné ani

vykonateľné). Súd teda splnil povinnosť rozhodnúť o väzbe ex offo v zmysle § 76 ods. 4 a § 238 ods. 3 Tr. por., a rozhodnutím o sťažnostiach proti rozhodnutiu sudcu pre prípravné konanie vo veci 2 Tost 11/2012, odpadla prekážka nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o väzbe po podaní obžaloby, nakoľko sa právoplatne stabilizoval režim väzby pretrvávajúci z fázy prípravného konania a nedošlo k obsahovej kontraverzii právoplatných rozhodnutí.

Najvyšší súd teda takouto chronológiou svojich rozhodnutí (skorším rozhodnutím vo veci 2 Tost 11/2012) vytvoril priestor na rozhodnutie o prejednávanych sťažnostiach, teda na právoplatné rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby obvinených v súdnom konaní.

Okolnosť, že spoločne stíhaná manželka obvineného L. neušla, nie je dôvodom na pominutie dôvodov útekovkej väzby u tohto odsúdeného a pre prípad jeho prepustenia na slobodu by nedávala garanciu, že k vyhýbaniu sa trestnému stíhaniu nedôjde.

Pokiaľ ide o otázku náhrady väzby zákonom ustanovenou a obvinenými navrhovanou garanciou, tu opäť platí to isté, ako v prípade rozhodovania vo veci 2 Tost 11/2012. Ustanovenie § 80 ods. 2 Tr. por. viaže pri stíhaní pre obzvlášť závažný zločin možnosť nahradiť väzbu spôsobmi uvedenými v odseku 1 tohto ustanovenia na podmienku mimoriadnych okolností prípadu. Takéto okolnosti v prejednávanej veci prítomné nie sú. Nemôžu nimi byť rodinné pomery obvinených, ktorých príbuzní žijú v Slovenskej republike, nakoľko príbuzenský pomer k osobám, ktoré nie sú spoločne, resp. väzobne stíhané s obvineným, ktorý väzobne stíhaný je, je bežnou situáciou v trestnom konaní a bez ďalších špecifických okolností nie je dôvodom prepustenia z väzby na slobodu.

Na základe vyššie uvedených okolností najvyšší súd sťažnosti všetkých štyroch obvinených zamietol ako nedôvodné.

Tým zároveň rozhodol o tých žiadostiach o nahradenie väzby, ktoré neboli súčasťou prednesov obvinených, resp. ich obhajcov pri výsluchu vykonanom z dôvodu rozhodovania o ďalšom trvaní väzby obvinených a o ktorých bolo rozhodnuté už výrokom napadnutého uznesenia. O návrhoch na nahradenie väzby obsiahnutých navyše v podaných sťažnostiach najvyšší súd rozhodol len zamietnutím týchto sťažností (§ 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por., keďže napadnuté rozhodnutie nemal dôvod zrušiť na základe dôvodne podanej sťažnosti (§ 194 ods. 1 Tr. por.). Neprijatie naposledy uvedených návrhov je potom obsahovo (argumentačne) vyjadrené v odôvodnení tohto uznesenia.

Návrh na nahradenie väzby sa v zmysle § 72 ods. 1 písm. b/ Tr. por. vždy považuje aj za žiadosť o prepustenie z väzby (primárne rozhodnutie o takejto žiadosti, prednesenej pri výsluchu 19. apríla 2012, však v tomto prípade plnohodnotne nahrádza rozhodnutie o ponechaní obvinených vo väzbe). Ak nebolo rozhodnuté o prepustení z väzby pre pominutie dôvodov väzby (§ 71 Tr. por.), ako je tomu v prejednávanej veci, vo vzťahu ku navrhovanej garancii je potrebné rozhodnúť aj ďalším samostatným výrokom (čo súd prvého stupňa tiež správne učinil).

Z hľadiska vyššie uvedeného, ako aj vo vzťahu ku sťažnostnému režimu pri aktuálnom rozhodovaní najvyšší súd dodáva:

Ak súd rozhoduje o väzbe po podaní obžaloby v zmysle § 238 ods. 3 Tr. por., teda postupom podľa § 76 ods. 3, alebo 4 Tr. por., je takýmto rozhodnutím aj rozhodnutie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby (§ 72 ods. 1 písm. b/ Tr. por.). V takom prípade súd už nemusí rozhodovať o ponechaní obvineného vo väzbe (§ 72 ods. 1 písm. e/ Tr. por.), alternatívne o jeho prepustení z väzby bez predchádzajúcej žiadosti obvineného (§ 72 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

Ak sa rozhoduje o väzbe postupom podľa § 76 ods. 3 alebo ods. 4 Tr. por. (teda aj v situácii uvedenej v § 238 ods. 3 Tr. por.), lehota na podanie sťažnosti sa vždy riadi ustanovením § 83 ods. 2 Tr. por., ktoré je vo vzťahu k ustanoveniu § 187 ods. 1 Tr. por. ustanovením špeciálnym. V zmysle § 34 ods. 4 Tr. por. je potrebné obvineného o takejto okolnosti poučiť aj v prípade, ak požiadal, aby sa pri rozhodovaní o väzbe konalo v jeho neprítomnosti (§ 72 ods. 2 veta šiesta Tr. por.).

Z dikcie ustanovenia § 83 ods. 2 Tr. por. vyplýva, že v ňom uvedených prípadoch rozhodovania o väzbe sa rozhodnutie vždy vyhlási.

Z hľadiska preskúmvanej veci potom najvyšší súd uzatvára:

Výsledkom tohto rozhodnutia je pretrvávanie väzobného stíhania u všetkých štyroch väzobne stíhaných obvinených z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a okrem obvineného P. aj z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por.

11. ROZHODNUTIE

Ak je podľa ustanovení Trestného zákona pri rozhodovaní potrebné posúdiť, či u predchádzajúceho odsúdenia obžalovaného nastali účinky zahladenia, posudzuje tieto účinky odvolací súd podľa stavu v čase svojho rozhodovania, a to napriek tomu, že podstatou odvolacieho konania je prieskum zákonnosti a odôvodnenosti rozsudku súdu prvého stupňa. Odvolací súd alebo súd prvého stupňa, ktorému odvolací súd vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol podľa § 322 ods. 1 Tr. por., teda otázku zahladenia predchádzajúceho odsúdenia nemôže považovať za uzavretú a je pri jej posudzovaní v rovnakej pozícii, ako súd prvého stupňa pri pôvodnom meritórnem rozhodovaní.

(Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 7. februára 2012, sp. zn. 2 To 5/2011).

Vyššie uvedeným rozsudkom najvyšší súd z podnetu odvolania obžalovaných JUDr. T.A. a D.R.

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 24. marca 2011, sp. zn. PK-1T 48/2011, zrušil u obž. JUDr. T.A. v odsudzujúcej časti v celom rozsahu a u obž. D.R. vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného JUDr. T.A. uznal za vinného z prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. na základe skutkového stavu uvedeného vo výroku napadnutého prvostupňového rozsudku. Odsúdil ho za to podľa § 336 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 3 s poukazom na § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka. Výkon trestu podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. uložil tomuto obžalovanému aj peňažný trest vo výške 1 000 eur a ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní troch mesiacov (§ 56 ods. 1, § 57 ods. 3 Tr. zák.).

Obžalovanému D.R. uložil podľa § 336 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, výkon ktorého najvyšší súd podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní troch rokov.

II. Podľa § 285 písm. b/ Tr. por. obžalovaného JUDr. T. A. spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, podanej pre skutky, ktorých sa mal dopustiť tak, ako je to uvedené v bodoch 2/ a 3/ výroku rozsudku súdu prvého stupňa, oslobodil, lebo skutky nie sú trestným činom.

Z o d ô v o d n e n i a:

V rozsudku zo 7. februára 2012, sp. zn. 2 To 5/2011, najvyšší súd citoval skutky uvedené v rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 24. marca 2011, sp. zn. PK-1T 48/2011, ich právnu kvalifikáciu a tresty za to uložené prvostupňovým súdom obom obžalovaným.

Poukázal tiež na to, že obž. A. bol výrokom označeným ako II. v rozsudku súdu prvého stupňa, podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby podanej pre skutok zo 14. februára 2007, ktorý výrok však nebol podanými odvolaniami napadnutý, preto ho odvolací súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. nepreskúmal.

Konštatoval, že proti rozsudku podal odvolanie v zákonnej lehote obž. A. písomným podaním obhajcu JUDr. S., a to proti výrokom o uznání viny u obž. A v celom rozsahu a proti výroku o treste (oslobodzujúceho výroku sa odvolanie nedotklo, ako výslovne uviedol). Podanie obhajcu JUDr. F. je ďalším odôvodnením odvolania, ktoré podal obhajca JUDr. S.

Obsahovo vo svojej podstate uplatnené odvolacie dôvody namietajú správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. V podaní JUDr. F. zároveň namietal aj nezákonnosť použitia informačno-technických prostriedkov v dotknutom trestnom konaní.

Obaja obhajcovia navrhli napadnuté rozhodnutie v odsudzujúcej časti zrušiť, rovnako aj vo výroku o treste a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por.

Obžalovaný R. podal odvolanie v zákonnej lehote podaním obhajkyne.

Napáda ním rozsudok ako celok, žiada jeho zrušenie z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. a svoje oslobodenie spod obžaloby rozsudkom odvolacieho súdu (§ 322 ods. 3 Tr. por.), a to z dôvodov podľa § 285 písm. b/ Tr. por.

Skutok, ohľadom ktorého učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nie je trestným činom. V čase kontaktu s obžalovaným A. bola už jeho trestná vec právoplatne skončená, o čom vedomosť nemal, reálne však už v tomto čase nebolo možné sudcu ovplyvniť. Finančné prostriedky zaslal Dr. A. ako dar.

Vo vzťahu k výroku o treste namieta, že súd nezohľadnil jeho nevedomosť o spôsobe doručovania predmetného rozhodnutia, zahladenie doterajších odsúdení obžalovaného, a okolnosť, že svojím konaním nemohol ani potenciálne zmeniť rozhodnutie v už právoplatne skončenej veci.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry sa k odvolaniam obžalovaných nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) preskúmal napadnutý rozsudok, resp. jeho odsudzujúcu časť (oslobodzujúca časť, vo výroku označená ako II. nebola odvolaním napadnutá). Vykonal prieskum podľa § 316 Tr. por. a okrem výroku o vine vo vzťahu k bodom 1a/ a 1b/ odsudzujúcej časti rozsudku (ako je vysvetlené ďalej) preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť ostatných výrokov tejto (odsudzujúcej) časti rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, predchádzajúceho rozsudku.

V rámci postupu podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadol odvolací súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Vo vzťahu k obžalovanému R. bola preskúmaná zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste na základe jeho odvolania, a to s výsledkom, ktorý je popísaný ďalej.

Najvyšší súd takto zistil nasledovné (relevantné vo vzťahu k vyššie uvedeným právnym vetám):

Výrok o treste týkajúci sa obž. R.

Ako už bolo uvedené v časti odôvodnenia, týkajúcej sa výroku o vine obžalovaného R., zákonnosť a odôvodnenosť tohto výroku odvolací súd neskúmal.

Pokiaľ ide o výrok o treste, odvolanie proti nemu bolo formulované v podobe, ktorá namieta uložený trest z dôvodu jednak okolností samotného činu v bode 1b/ výroku o vine napadnutého rozsudku, jednak odôvodnenie odvolania výslovne uvádza okolnosť nastania účinkov zahladenia predchádzajúcich odsúdení obžalovaného.

V rámci odvolacieho konania sa stala relevantnou práve naposledy uvedená okolnosť, nakoľko vo vzťahu k odsúdeniu spojenému s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody vo veci Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 2 T 211/2002, už uplynula dvojiročná lehota podľa § 50 ods. 6 Tr. zák., a to 23. júna 2011. Má sa teda za to, že sa odsúdený osvedčil, preto sa podľa § 50 ods. 7 Tr. zák. naň hľadí, ako keby nebol odsúdený. To platí aj u ostatných jeho predchádzajúcich odsúdení.

Z hľadiska preskúmaného výroku o treste nie je teda v čase rozhodovania odvolacieho súdu zohľadniteľná príťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. (odsúdenie predchádzajúce spáchanému činu). Nie je v nadväznosti na to možné zvýšiť spodnú hranicu trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. (pri absencii iných príťažujúcich, resp. poľahčujúcich okolností).

Nie je možné ani aplikovať § 49 ods. 2 Tr. zák. a v jeho zmysle vylúčiť podmienený odklad výkonu trestu podľa odseku 1 tohto ustanovenia.

V kontexte priebehu konania je k tomu potrebné uviesť nasledovné:

Na rozdiel od konania o dovolaní sa v odvolacom konaní preskúmava rozsudok, resp. jeho výrok, ktorý nie je právoplatný.

Ak je podľa ustanovení Trestného zákona pri rozhodovaní potrebné posúdiť, či u predchádzajúceho odsúdenia obžalovaného nastali účinky zahladenia, posudzuje tieto účinky odvolací súd podľa stavu v čase svojho rozhodovania, a to napriek tomu, že podstatou odvolacieho konania je prieskum zákonnosti a odôvodnenosti rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolací súd alebo súd prvého stupňa, ktorému odvolací súd vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol podľa § 322 ods. 1 Tr. por. teda otázku zahladenia predchádzajúceho odsúdenia

nemôže považovať za uzavretú a je pri jej posudzovaní v rovnakej pozícii, ako súd prvého stupňa pri pôvodnom meritórnom rozhodovaní.

V dôsledku uvedeného zrušil najvyšší súd výrok o treste napadnutého rozsudku, týkajúci sa obžalovaného R., a to podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 veta prvá Tr. por. Napadnutým rozsudkom (síce) neboli porušené ustanovenia Trestného zákona, nazerajúc na otázku trestu v časovom momente rozhodovania súdu prvého stupňa. Procesná chronológia (popísaná vyššie) však posúva napadnutý rozsudok do pozície jeho časovo aktuálneho preskúmania, a to s negatívnym výsledkom.

Po zrušení dotknutého výroku rozhodol odvolací súd s využitím § 322 ods. 3 Tr. por. na základe skutkového stavu a právnej kvalifikácie v podobe nedotknutého výroku o vine u obžalovaného R. tak, že mu uložil trest v rámci sadzby podľa § 336 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. (teda sadzby podľa § 336 ods. 2 Tr. zák. neupravenej zvýšením jej dolnej alebo znížením hornej hranice). Pri zohľadnení kritérií uvedených v § 34 ods. 4 Tr. zák. uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní jedného roka. Vzhľadom k doterajšej právnej netrestanosti a dôvodu poskytnutia nepriameho úplatku (teda síce na účel pôsobenia na výkon právomoci verejného činiteľa, avšak pri jeho rozhodovaní o spôsobe doručovania meritórneho rozhodnutia súdu, nie v otázke rozhodovania vo veci samej) mal najvyšší súd za to, že sú splnené predpoklady podmieneného odkladu výkonu trestu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., o ktorom rozhodol a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu troch rokov. Zvýšenie výmery trestu oproti rozsudku súdu prvého stupňa (z 8 mesiacov na 1 rok) nie je porušením zákazu reformácie „in peius“ v zmysle § 322 ods. 3 veta druhá Tr. por., nakoľko odvolacím súdom bol výkon trestu (na rozdiel od napadnutého rozsudku) podmiennečne odložený. Ide teda o zmenu v prospech, nie v neprospech obžalovaného.

12. ROZHODNUTIE

Pri rozhodovaní o vine a spoločnom treste postupom podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. neprichádza do úvahy použitie ustanovenia § 44 Tr. zák. o upustení od súhrnného trestu alebo ďalšieho trestu, pretože zrušením výroku o vine a celého výroku o treste podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. už neexistuje trest, voči ktorému by mal byť nový spoločný trest dostatočný.

(Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 23. apríla 2011, sp. zn. 23 To 18/2012).

Citovaným rozsudkom na odvolanie obžalovaného A.M. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3 T 149/2011 zo 6. júna 2011, krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody a zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu. Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného odsúdil podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 3, § 41 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. k spoločnému a úhrnnému trestu odňatia slobody na 8 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vo výrokoch o vine, uloženom treste prepadnutia veci a povinnosti obžalovaného nahradiť škodu ostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Z o d ô v o d n e n i a:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný A.M. uznaný vinným v bode 1), 2) z pokračovacieho zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. a/ Tr. zák., pretože **1)** dňa 14. decembra 2009 v čase asi okolo 4.45 hodine v P. na Ul. M. číslo X. vošiel do Herne M.C., pričom sa zamaskoval tak, že šiltovú čiapku si stiahol do úrovne očí a vyhrnul si golier na bunde do výšky brady, následne spoza opasku vytiahol čiernu plastovú repliku pištole, túto namieril na krupíerku poškodenú M.M. a prikázal jej, aby najskôr zamkla vchodové dvere, následne od nej vypýtal všetku finančnú hotovosť, ktorú mala pri sebe, v dôsledku čoho poškodená M.M. zo strachu o svoj život a zdravie, nakoľko si myslela, že má u seba riadne funkčnú zbraň, mu odovzdala hotovosť vo výške 1.670 €, s ktorou následne páchatel odišiel z herne, pričom pri odchode uviedol, aby túto skutočnosť neoznamovala polícii, nakoľko pred hlavnými vchodovými dverami je umiestnená výbušnina, čím spôsobil obchodnej spoločnosti N.P.U., s.r.o., so sídlom R. číslo X., I., IČO:., škodu vo výške 1.670 €; **2)** dňa 20. novembra 2009 o 10.40 hod. v N. – B. na Pošte na Ul. V.B. N. č. X., okres P., s kuklou na hlave vošiel do budovy pošty s imitáciou krátkej strelnej zbrane v ruke a namieril ňou na vedúcu pošty L.P., sediacu pri poštovej priehradke, skríkol na ňu „toto je prepád, naval peniaze“, prítomných klientov vyzval: „vy sa nehýbte, zamknite tieto dvere, nič sa vám nestane, všetci ruky hore“, po čom sa jeden z klientov – J.P. rozhodol obvineného ukludniť, ale obvinený ho chytil za oblečenie pod krkom, odstrčil ho a mieril mu pištoľou na hrudník, po čom obvinený z budovy pošty ušiel. V bode 3), 4) bol uznaný vinným z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. pretože **3)** od januára 2009 do decembra 2009 v P. na D. ulici č. X. postupne vylákal od poškodeného V.S. 1.045,- eur s prísľubom, že mu na Okresnom riaditeľstve PZ v Prievidzi vybaví vrátenie zadržaného vodičského oprávnenia, hoci už vtedy vedel, že tak nemôže urobiť a peniaze poškodeného minul pre vlastnú potrebu, čím poškodenému V.S. spôsobil škodu 1.045,- eur; **4)** od 1. augusta 2009 do 20. októbra 2009 postupne v H., okres S., v Z.NV, v B., v T., vylákal pri stretnutiach s poškodenou JUDr. O.M. zálohu vo výške 5.900,- eur na dodávku a montáž plastových okien z firmy S., s.r.o., P., hoci vedel, že dodávku plastových okien nezrealizuje, peniaze minul pre vlastnú potrebu, čím poškodenej JUDr. O.M. spôsobil škodu 5.900,- eur.

Tomuto výroku o vine v rozsudku súdu prvého stupňa predchádzal výrok, ktorým bol podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušený výrok o vine, treste a náhrade škody v rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1T/69/2010 zo dňa 31. marca 2010, právoplatného dňa 31. marca 2010.

Obžalovaný bol odsúdený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 41 ods. 3, 41 ods. 2, 36 písm. l/, 37 písm. h/, 38 ods. 2 Tr. zák. k spoločnému a úhrnnému trestu odňatia slobody na 11 rokov a 7 mesiacov, pre výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest prepadnutia veci, 1 ks plastovej hračkárskej pištole.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. boli obžalovanému uložené povinnosti nahradit' poškodenej Obchodnej spoločnosti N.P.U., s.r.o. škodu vo výške 1.670 €, poškodenému V.S. škodu vo výške 1.045 € a poškodenej JUDr. O.M. škodu vo výške 5.900 €.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré zahlásil písomne sám a následne písomne zdôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu. Odvolanie smerovalo **proti výroku o treste**. Podľa jeho názoru súd nedostatočne vyhodnotil všetky okolnosti svedčiacie v prospech obžalovaného, najmä jeho predchádzajúcu bezúhonnosť, oľutovanie trestnej činnosti a priznanie sa. Navrhol použiť ustanovenie § 44 Tr. zák. o upustení od uloženia súhrnného trestu. Alternatívne navrhol uložiť trest odňatia slobody s použitím asperačnej zásady, avšak celkom na spodnej hranici takto určenej trestnej sadzby, hoci by i tak nešlo o trest spravodlivý.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obhajca modifikoval odvolanie v tom smere, že použitie zvýšenej trestnej sadzby je na tento prípad neprimerane prísne. Prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je **čiasťočne dôvodné**.

Pokiaľ ide o **procesný** postup súdu prvého stupňa v tomto smere nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba a ani odvolací súd nezistil takú chybu, ktorá by bola dôvodom pre podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

K výroku **o vine** v rozsudku súdu prvého stupňa je potrebné uviesť, že tento bol súdom prvého stupňa urobený po tom, čo súd postupom podľa § 257 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo skutkov uvedených v obžalobe.

K napadnutému výroku **o treste**, z pohľadu odvolania obžalovaného, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Súd prvého stupňa nepochybil, keď pri rozhodovaní o treste (samozrejme, že pred tým aj pri rozhodovaní o vine) použil ustanovenie § 41 ods. 3 Tr. zák. **o spoločnom treste**. Súčasné použitie ustanovenia § 44 Tr. zák. o upustení od uloženia súhrnného a ďalšieho trestu tak, ako sa toho domáhal v odvolaní obhajca, však neprichádzalo do úvahy. Za situácie, keď súd prvého stupňa **ešte pred rozhodnutím o vine** postupom podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušil výrok o vine aj treste v skoršom rozsudku, neprichádza následne po uznaní viny obžalovaného pre čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu, upustenie od uloženia trestu podľa § 44 Tr. zák., pretože už neexistuje trest, voči ktorému by mal byť nový spoločný trest dostatočný.

Iná situácia je pri súhrnnom treste, kde skorší výrok o vine nebráni rozhodnutiu o vine pre iný skutok, pričom neskoršie konajúci súd môže postupom podľa § 44 Tr. zák. rozhodnúť, že trest uložený skorším rozsudkom je dostatočný.

Na druhej strane z pohľadu odvolania obžalovaného, senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že pri ukladaní trestu je možné u obžalovaného použiť ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. **o mimoriadnom znížení trestu**. Obhajca obžalovaného správne poukázal na to, že za **najzávažnejší čiastkový útok zločin lúpeže** bol obžalovaný skorším rozsudkom odsúdený, **po schválení dohody** o vine a treste k trestu odňatia slobody na 5 rokov. Taktiež v prejednávanej trestnej veci obžalovaný urobil **vyhlásenie**, že je vinný. Takýto prístup obžalovaného k trestnému konaniu potom možno v konkrétnom prípade považovať za **okolnosť prípadu** podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., pre ktorú uloženie trestu odňatia slobody, za použitia asperačnej zásady vo výmere viac ako 2-krát vyššej, než bol pôvodne dohodnutý trest, je pre obžalovaného **neprimerane prísne**. Súčasne senát krajského súdu dospel k záveru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, čo vyplýva aj z kladného hodnotenia správania obžalovaného počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody po dobu viac ako dvoch rokov. Tento vykonaný trest odňatia slobody mu bol do novouloženého trestu aj započítaný.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd o zmiernení trestu odňatia slobody tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

13.**ROZHODNUTIE**

Rozlišovacím kritériom obmedzenia mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody, ustanoveným v § 39 ods. 3 písm. b/ až e/ Trestného zákona je dolná hranica sadzby trestu odňatia slobody, uvedená v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, nie dolná hranica tejto sadzby, upravená (zvýšená) podľa § 38 ods. 4 až 6 alebo § 41 ods. 2 Trestného zákona, čo však neplatí pre obmedzenie mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods.4 Trestného zákona (v konaní o uznaní viny a prijatí trestu).³

(Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 9. mája 2012, sp. zn. 2 Tdo 19/2012).

Vyššie uvedeným uznesením najvyšší súd v konaní o dovolaní obvineného R.K. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 25. januára 2012, sp. zn. 1 To 157/2011 rozhodol, že citovaným rozhodnutím krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. a § 39 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. v neprospech obvineného R.K. Toto druhostupňové uznesenie zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajskému súdu v Bratislave prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Z o d ô v o d n e n i a:

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd) podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obžalovaného R.K. proti rozsudku Okresného súdu Malacky (ďalej len okresný súd) z 22. augusta 2011, sp. zn. 2 T 63/2010.

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 22. augusta 2011, sp. zn. 2T 63/2010, bol obžalovaný R.K. uznaný za vinného v bode 1/ rozsudku zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Tr. zák. a v bode 2/ rozsudku z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 30. októbra 2009 v čase o 19.10 hod. v obci Závod pri cintoríne za potravinami zv. Vrablec, potom čo vystúpil z OMV zn. Mazda zelenej farby, pristúpil k poškodenému ml. D.K. a priložil mu k tvári kovovú karabínu, ktorú použil ako "boxer", pričom od poškodeného požadoval mobilný telefón so slovami: "daj mi mobil, lebo ťa zbijem". Následne poškodený zo strachu mobilný telefón zn. Soni Ericsson W205 Ambient Black, vydal spolu so SIM kartou v hodnote cca 69 eur, obvinený potom odišiel na neznáme miesto a svojím konaním spôsobil poškodenému škodu vo výške cca 69 eur,

2/ dňa 19. januára 2009 v čase o 2.20 hod. v obci R. na ul. k R., pri bytovom dome č. X. prechovával 5 ks papierových skladačiek, pričom podľa znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ išlo o skladačky s obsahom 214 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 69,3% hmotnostných, ktoré zodpovedajú piatim obvykle jednorazovým dávkam drogy, pričom metamfetamín je zaradený podľa zák. č. 139/98 Z. z. o omamných, psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok.

Za to mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, ods. 2, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na výkon uloženého trestu súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest prepadnutia vecí, a to 1 ks kovová karabína, vedený v evidencii trestných znakov Okresného súdu Malacky pod č. 12/2012.

Podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie obvinený prostredníctvom obhajcu.

Ako právny dôvod dovolania označil dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Konkrétne argumentuje:

³ poznámka: pozri R.č. 32/2009

„Domnievam sa, že odvolací súd nerozhodol o podanom odvolaní obžalovaného vecne správne, pričom svoje rozhodnutie vo vzťahu k aplikácii § 39 ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, dostatočne neodôvodnil.

Podľa ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

V ustanovení § 39 ods. 3 písm. c/ Trestného zákona sa uvádza, že pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako päť rokov, ak je v osobitnej časti Trestného zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň desať rokov.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že limitácia zmierňovacieho ustanovenia vyjadrená v ustanovení § 39 ods. 3 Trestného zákona, určuje minimálnu hranicu trestnej sadzby, ktorú súd musí uložiť. V ustanoveniach § 39 ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, ako aj v ustanovení § 39 ods. 3 písm. d/ Trestného zákona sa spomína dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody, ktorá je uvedená v osobitnej časti Trestného zákona. Asperačná zásada zakotvená v § 41 ods. 2 Trestného zákona sa z pohľadu systematiky Trestného zákona nachádza v jeho prvej, všeobecnej časti. Teda nie v osobitnej časti. Preto, ak súd rozhoduje o mimoriadnom znížení trestu, by mal vychádzať pri aplikácii ustanovenia § 39 ods. 3 Trestného zákona zo základných sadzieb konkrétnych trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona a nie zo sadzieb, ktoré vzniknú po aplikácii asperačnej zásady.“

Prokurátor okresnej prokuratúry Malacky navrhol dovolanie odmietnuť ako nedôvodné a v prípade jeho dôvodnosti ako nespĺňajúce podmienku uvedenú v § 371 ods. 5 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd), ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) po preskúmaní veci v rozsahu uvedenom v § 382 a § 384 Tr. por. zistil nasledovné:

Dovolanie je podané v súlade s podmienkami ustanovenými zákonom, je dôvodné a s jeho podstatnou argumentáciou je potrebné súhlasiť.

Pri mimoriadnom znížení trestu malo byť použité ustanovenie § 39 ods. 3 písm. d/ Tr. zák., nie ustanovenie písm. c/ naposledy označeného ustanovenia. Je to dané dolnou hranicou sadzby trestu odňatia slobody podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. (7 rokov až 12 rokov), nie dolnou hranicou tejto sadzby, upravenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. (11 a pol roka až 16 rokov).

Túto okolnosť § 39 ods. 3 písm. c/ a písm. d/ Tr. zák. výslovne ustanovuje. Prvé z týchto ustanovení zahŕňa pásmo v rozsahu aspoň 10 a menej než 15 rokov, druhé z nich pásmo v rozsahu aspoň 5 a menej než 10 rokov dolnej hranice trestnej sadzby ustanovenej v osobitnej časti Trestného zákona.

Platí teda nasledovné:

Rozlišovacím kritériom obmedzenia mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody, ustanoveným v § 39 ods. 3 písm. b/ až e/ Tr. zák. je dolná hranica sadzby trestu odňatia slobody, uvedená v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, nie dolná hranica tejto sadzby, upravená (zvýšená) podľa § 38 ods. 4 až 6 a § 41 ods. 2 Tr. zák. To neplatí pre obmedzenie mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 4 Tr. zák. (v konaní o uznaní viny a prijatí trestu).

Použitie ustanovenia § 39 ods. 3 písm. d/ Tr. zák. v ďalšom priebehu konania v preskúmvanej veci nezakladá nárok obvineného na trest odňatia slobody uložený na spodnej hranici uvedenej v tomto ustanovení, len rozširuje zníženie sadzby, v rozsahu ktorého je možné trest uložiť.

Zákon však pri rozhodovaní porušený bol, a to v neprospech obvineného, pričom rozdiel medzi použitou dolnou hranicou mimoriadneho zníženia trestu (5 rokov) a dolnou hranicou, ktorá sa mala použiť (2 roky) je spôsobilý zásadne ovplyvniť postavenie obvineného (podmienka uvedená v § 371 ods. 5 Tr. por.).

Dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je splnený nesprávnym použitím „iného“ hmotnoprávneho ustanovenia, najvyšší súd však vyslovil porušenie zákona aj v ustanovení § 319 Tr. por., podľa ktorého krajský súd odvolanie obžalovaného K. zamietol.

Na základe uvedeného najvyšší súd dovolaniu vyhovel a v zmysle výroku tohto rozsudku napadnuté rozhodnutie po vyslovení porušenia zákona v neprospech obvineného zrušil a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Pri tomto postupe bude krajský súd viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 391 ods. 1 Tr. por.), vysloveným v tomto rozsudku, zároveň aj pravidlom zákazu reformácie „in peius“ v zmysle § 391 ods. 2 Tr. por.

Dovolací súd rozhodoval na neverejnom zasadnutí podľa § 382a Tr. por., pričom rozsudok v zmysle čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky verejne vyhlásil.